

Keechaka Vadham.

(A TAMIL DRAMA.)

கீசகவதம்.

(தமிழ் நாடகம்.)

இஃது

பவானி பாலபாரதி

முத்துச்சுவாமி ஐயர் அவர்கள்

மானுக்கரும்,

கோயமுத்தூர் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டி-தருமாகிய

C. R. பத்மநாப ஐயரால்

இயற்றப்பட்டது.

1912.

COIMBATORE :

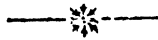
FRIENDS' ASSOCIATION LIMITED, PRINTERS.

Copy Right Registered.

யம்பர்ரம்ம வேதாந்த விதோ வதந்தி
பரம்பர் தானம் புருஷம்த தாய்யே
அஸ்மின் ஜகத்கா ரணமீச்வ ரம்வா
தஸ்மை நமோவிக்ஷ விநாய காய,

நூ ன் மு க் ம் .

புண்யவான்களே !

தமிழூலகம் பொய்த்துப் போகாவண்ணம் இகபர சார்த்
தகமாமாறு நம் கலாசாலைத் தலைவர் தென்மொழி தழைத்தோங்
கச்செய்யு முயற்சியை அறியாதார் ஒருவருமில்ர். ஆகவே, எம்
போலியரும் அக்கருத்தினிற்கிணங்க வெளிவந்து நாடகமியற்று
தல் நலமேயாகும். இத்துணிபுகொண்டே யாம் இயல் இசை
நாடகமென்னும் முத்தமிழ் நடையும் விரவியுள்ள 'கீசகவதம்'
எனும் இந்நூலையியற்றியுளோம். இஃது எமது பிரதம முயற்சி
யாகலின், எம்மிற்பெரியோர் இதனைக்கருதார் : சாமானியர் இதற்
குறை காணார் : சிறியோர் இதனாற் பயன்படுவர். இதுவும் எமது
துணிபெனவாக : - [கீசகவதக் காதை பாரதத்துளதால் யாவரு
மறிவர். ஆகலின், ஈண்டெடுத்துரைத்திலம். எனினும், பாண்ட
வர் மாறுவேடம்பூண்டு விராட பூபனிடம் வருமாற்றினை ஆங்
காங்கமையத்திற்கேற்ப மாற்றியும், கீ ச க ன் கதாநாயகனாக
அவன் வன்மை விளங்கவேற்றியும், பயன்படாப் பழுதுரை

பேற்றியும், தற்கால நாடக ஷீயற்கிணங்க வரைந்தனமென்றே
கருதியுளம். இஃதன்றிப் பாக்களும், நடைக்கிணங்கவும், ஆங்
காங்கு பழமை பொலியவும், இடர்ப்பாடின்றிப் பல்வகைப்பட
மலியவும், நாடகவிலக்கணம், நயவிலக்கணம், ரசவிலக்கணம்,
சிலேடை மடக்கு, கருத்து முதலின பெறப்படுத்தனவாகக்
காணலாம்.

கற்பின் நிலையும், பொற்பின் பொலிவும்
பிறங்கு காதையாற், புருடார்த்த மெய்தவே :

G. R. PADMANABHA IYER,

Coimbatore

நூல் வரலாறு.

சுமார் 15 வருஷங்களுக்குமுன், நமது பந்துவும் சகபாடியுமாகிய, ஸ்ரீமான் ஸி. ஆர். பத்மநாப ஐயருடைய தமிழ் 'வலிமை' யைப்பலதடவைகளில் கண்டு மகிழ்ந்திருந்த நாம், அது வீணாகாமலேதேனுமோர் துறையில் உபயோகப்படவேண்டி யோசித்ததில், பழையன கழிந்து, புதியன புகுந்ததோர் நாடகமாகுவெனச்சம்மதித்தோம்.

பிறகு விஷயத்தைச் சிந்தித்ததில், தற்காலம் வெளிவரும் 'ஆதியந்தமற்ற' பல நாடகங்களைப்போல் லக்ஷியங்காணக்கூடாக் கதைகளை யெடுத்தாள்வதைக் காட்டிலும், பிராசீனமாய், நமது நாட்டில் பண்டிதர், பாமரர் அனைவருக்கும் ருசியுண்டாக்கும் ஸ்ரீ மகாபாரதக்கதைகளில் அதிசாரமாகிய 'ஔசகவதம்' என்னும் கதையை அப்பெயர்கொண்டே 'நாட்டுதம் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுளென' அன்று கொண்ட தீர்மானம் இன்று 'கருணைகூர்ச'னருளால் முடிவுபெற்றது நமக்குப் பெருஞ்சந்தோஷத்தைத் தருவதாம்.

இதைப்படிப்பவருக்கு ஸ்ரீமான் ஐயரவர்களுடைய மனோதருமம் கன்குவிளங்கும். யாப்பின் விசித்திரங்களையும், மற்றும் ஆங்காங்கு காணக்கூடிய புதைபொருள் வைபவங்களையும், கற்பனையுசிதங்களையும் ஐயரவர்களைப்போன்ற பண்டித ரத்தினங்கள் அறிந்து ஆனந்திப்பர். எம்போலியருக்குப் பழங்கதையைப் புதிய உருவமாக்கித் திராசைப்பாகமாகக்கூறியது எவ்வளவிற்கும் சிலாக்கியமாகக்காணும்.

ஆதலால் நூல்வல்லோர் இதனை யுள்ளபடி சிலாகித்து பண்டித ஸ்ரீமானுக்கு உற்சாகமூட்டி, அவர் மென்மேலும் இந்தத் துறையில் உழைத்துயர்ந்தோங்குமாறு சகாயிப்பாரென்றும், ஈசுவர சகாயமும் அனவரதமாயிருக்குமென்றும் நாம் நம்புகிறோம்.

கோயமுத்தூர், }
12-11-12.

G. N. KRISHNASWAMI IYER, M. A., L. T.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கோயமுத்தூர் காலேஜ் தலைமைப்பண்டிதர்
பிரம்ம-ஸ்ரீ வெங்கடரமணையர் அவர்கள்
இயற்றியது.

திங்கள் சூடிய தேவருள் பெற்றும்
பொங்கு முவரி யங்கையி னேந்தி
ஆசமித் துயர்பொதி யாசலத் திருந்த
அகத்திய முனிவ னருள்முத் தமிழில்
இயற்றமிழ் தவிர வேளைத் தமிழ்கள்
போயகா லத்துப் புறத்தவர் வசைச்சொல்
தமிழ்மொழி தன்னைச் சாரா தொழிய
அமிழ்தி னினிய நாடக மதுதனை
கற்பவ ருள்ளம் களிமகிழ் சிறப்பப்
பற்பல சுவையும் பருகிட நல்கினான்.
அன்னவன் யாரெனில் அணிமதில் செறிந்து
பொன்னியும் பவானியும் பொருந்துமா நகரில்
தன்னே ரில்லாத் தமிழ்க்கிலக் காகிய
பாலபா ரதியெனும் நாவலர் பெருமான்
றன்பாற் கற்ற மன்னுசீர்க் கலைஞன்
முத்தூர் வாவி பலசெறி கோய
முத்தூர் மேவிய முதுமறை யந்தணன்
பதும நாப னெனும்பெயர் கொண்ட
புதுமைசேர் தமிழ்மொழி புகலுநா வலனே.

ந டி க ள் .

பஞ்சபாண்டவர்.

தரும்புத்திரர்—கங்கபட்டர் (தவமுனி வேற்றுரு.)
 வீமன்—பலாயனன் (பரிசாரகன் ,,)
 அருச்சுனன்—பிரகந்நனை (நாடகக்கணிகை.)
 (பேடி ,,)
 நகுலன்—தாமக்கிரந்தி (குதிரைத்தலைவன் ,,)
 சகாதேவன்—தந்திரபாலன் (பசுநாயகன் ,,)
 மனைவி திரௌபதை—விருதசாரணி (புஷ்பந்தொடு
 ச்சு மானு ,,)

விராட அதிபதிகள்.

விராடன்—ராஜன்.
 சுதேத்டிணை—விராடன் மனைவி.
 உத்தரன்—ராஜகுமாரிசன்
 உத்தரை—ராஜகன்னிகை.
 சுமதி, சுசீலை, கோமளே—பாங்கியர்.
 கீசகன்—ராஜன் மைத்துனன்.
 உபகீசகர்—ஸௌதிபதி தம்பியர்,
 கூனி—செவிஸித்தாய்.

திரிகர்த்த
தேசாதி
பதிகள்.

திரிகர்த்தன்—அதிபதி.
 தூமகேது—சேனாதிபதி.
 நாயக்கன்—உபசேனாதிபதி.

வாசவன்—மல்லன்.

துவரைப்பண்டிதன்—நீதியுரைப்போன்.

சுப்பையர், அப்புலையர் (வல்விளையாட்டினர்.)

(மந்திரிகள், பிரதானிகள், ஓதுவார், சாரணர், சேவகர், குடிகள், சந்தியாசி, தீக்ஷிதர், வேதப்ராமணர், உபாத்தியாயர், உபாத்யாயினி, மாணாக்கர், காயனர் முதலினர்.)

கீ ச க வ த ம் .

மு த ல ங் க ம் . ❀ மு த ற் க ள ம் .

.....

கா மி ய வ ன ம் .

வேதப்பிராமணர், தெளமியர், திரௌபதை,
பாண்டவர் பிரவேசிக்க.

தருமபுத்திரர் - மலரி லொளிக்கு மலர்தரு முகமு,
மலரி லொளிக்கு மற்புத முகிலு,
முளரி யொளிக்கு மொய்தவ முதலு,
முளறி யொளிக்கு முரனு முகக்கலே,
பதும நாபப் பாவலன் போற்றிட,
ஈரா றுண்டு, மின்பமா வான்வன
மேக, வேகின, வெல்லையோ ராயன்ம்
நகர்கரந் துறையு நன்னு ளடித்ததா,
லாரிய குலோத்தம வையர்காள் ! ஏதந்
பரியந்த முற்ற பரிபவந் தீர
நாடு சேரு நன்மனத் தா, லெமக்
காசி கூறிடு ம்துக்கிரகத் தா, லுமை
வெளிப்படு நாளினில் வணங்கிப்,
பிரிந்த வெமது சிர்ப் பாக்கியந் தவிர்வமே.

வேதியர் — நீதி வழுவா நெறியினி ராதலா,
லேத மேது மில்லா துமது
நிச்சயப் படியே, யஞ்ஞாத வாசந்
தீர்ந்து தேர்ந்து தெவ்வர்ச் செகுத்துத்
தீரமும் புகழூந் தருமமு நாட்டிப்
பல்லாண் டாகப் பார்புரந் தீடுமினே.

விரைவினேக விடையருள் வேந்தகேள்,
குலைவார் தமக்குக் கொழுக்கொம் பானாய் !
சின்னாட் டென்னுஞ் சிறுமை, பெருமைத்
தவத்தா ருன்னு, தவமாச் செகுத்துப்
பொறைபுண் டொழுகிப் போழ்தூண் டீய்ப்பரா,
லமுங்கேள் மன்ன, வன்புட னேகுவம். (ஏக)

தருமர் — எம்முடன் கூடியின்னற் கானகந் [ள் !
தூன்னித் தொடர்ந்த தோழர்காள் ! தோழிகா
நீவிரு ம்கல நல்கூர்ந் தொழித்தெந்
கடவ நாள்கள் கழித்து மீள்வமே.

பரிவாரஜனம் - தருமப்பிரபுவே ! நாங்களிதுகாறுமுமது சேய
திருவடிகட்கன்புகூர்ந்து பணிவிடை புரியப்
பாக்கியம் பெற்றனம். இன்னுமல்தெமக்கெக்
காலுறுமோ வறிகிலம். வினைப்பயன் வெல்
வார் யாருமில்லர். ஆகையால் நாங்கள் பிரிந்து
போனாலும், எமதிதய மும்மோடு கூடியிருக்
கும். ஆயினும், கண்கொண்டு காணுமாநந்த
மிழந்தோமே ! என் செய்வோம் ? தர்மமே
ஐயம் ! யாம் போகிறோம். (ஏக)

தருமர் — ஊழ்வினைப் பயனோ ? யான்செய் தருமமோ ?
பகைவர் பெருமையோ ? பண்ணவர் பரிட்சை
[யோ ?
இக்கா லென்னை யிகல்கொண் டெதிர்த்து,
முக்காலு முன்னு மூண்ட வெம்பழிக்
காளா வென்னை வாளாச் சமைத்துக்,
கிளைதான் வெறுப்பினும் கேர்கடிந் தொழியக்,
காலினு மென்னைக் கைகண் டலைப்பதே !

தௌமியர் — உண்மை கைவிடா வுயர்பெரு ஞானமே
திருமேனி யாகிய தேவரீர் துயருறல்,
நொந்துரை யல்லா னோன்பிற் கழகல ;
வாகலி, னியாதனை சிந்தனை செய்யா,

- தகமகிழ் வோடு மாவ தாய்ந்து,
செய்வது செய்தல், சிலாக்கிய மாமே.
- வீமன் — எந்தன் கதையு, மெம்பியர் கைச்சிலையும்,
வழிப்பட்ட மிதருள் வாக்கினை,
வேண்டி வேண்டி வெம்மை மிகுந்து,
துட்டர்த் தொலைத்துத், தொலைபா மகுடம்
புனைப நிற்கக்,
கடைக்கணித் தருளுங், காருணிய முதலே.
- தருமர் — அடக்க மமரரு ஞய்க்கு, மடங்காமை
யாரிரு ஞய்த்து விடுமா, விளவ !
பன்னீ ராண்டும் பட்ட துயருட,
ஹேராண் டுவது பெரிதல, பின்னர்
அரவ கேதன னவையிற் கூறிய
வாய்மை யின்படி வத்யா னுகிற்,
படைக ளெல்லாம் பரிந்தே யிருக்க,
விப்போழ் தெண்ண லேத, மதனாற்
கரந்துறை நகர மியாதென
வெண்ணி, யந்நக ரேசுதல் கடனே.
- அருச்சுனன் - நமது நன்னாட்டு நாற்புறம் பலவள
மேம்பட நின்ற மிகநன் னாடுள ;
வாயினு, மவற்று ளடியே னுக்கு
மச்ச மச்ச மகன் னுள, தென்னிற்,
நீமை சிறுத்து, நன்மை பெருத்துக்,
கொடுமை சூன்றின குடிவள மோங்கிச்,
செங்கோல் செழிக்குஞ் செந்நக, ரதான்றுச்
துரியோ தனன்றன் னூத ரவனுரூர் ;
ஏனைய நாட்டி லெய்துவ ; ரதனாற்
நாமுறை கரவு லலமே தெரியும் ;
புரவல னும்மெம் பூர்வ வுரிமையன் ;
ஆகவி, னந்நக ரன்றி வேறே
கண்டில ளடியேன் காவல !
தேவரீர் திருவுளந் தெரிந்திலன் சிறுவனே.

தருமர் — தொன்னூ லாய்ந்த தொல்குலத் தேசிக !
 பார்த்தன் சொன்னது பழுதல, வதுவே .
 என்றுணி விடமு மென்னி, லாங்குறு
 முறையீ தென்று, முறைவித முடனே
 மீள்வும் விளங்க, மெய்ப்பொரு ளறிவா
 லெமக்குறை செய்து, டனிகபர மிரண்டுஞ்
 சார்த்தக மாகுஞ் சா துரிய மறியக்,
 கடாட்சித் தருளுங் காருணிய முனிவர !

தௌரியர் — தரும நந்தனா ! விறைவா ! கேட்டி !
 யஞ்ஞாத வாச மாரு மறியா .
 துறைவ தாகவி, னோர்நகர் மேவி
 யின்னா ரென்னு மையம் பிறர்கொளா
 வகையில் வதிந்து, மீளல் வேண்டும்.
 இன்றே, வின்னு மீரா றுண்டு
 காடு போதல் கடனா, மதனா,
 மனமொழி மெய்களின் மகிமை தவிர்ந்து,
 கோலங் கரந்து, கோட்டியிற் றெண்டா,
 யுரிய தொழில்செய் துய்வது நலமே.

வீமன் — புரவலர் பெருமா னாகி வையமோர்
 குடைக்கு ளாளும் புண்ணிய முதல்வ !
 நுமதுட் பட்ட நுண்ணிய வரசாம்
 விராட விறைக்கு வழிப்பட் டீழியம்
 செய்யின், மரபின் மாண்பு சிதைவுறும்;
 ஏளன முண்டா ; மென்செய் கோயான் ?
 களங்க மில்லாக் காம்பிரிய நும்மனம்
 நோக நோக நோக்கி நின்று
 வழிபடல் வினையே ! விதியே ! கதியே !

தருமர் — தென்றிசைக் கோமான் றிருமந் திரத்தாற்
 சுந்திர வேதிய னாகு சூட்சும
 மடைந்துள; னதனா லாகுலம் வேண்டாம்;
 வேத மோதிடு வாயுட னேகிற்,

காவல ரெல்லாங் காற்கீ ழிறைஞ்ச,
 வாசீர் வதீத்தவ, ரனைவரு மவாக்கொள,
 வெண்ணுறு விஞ்சையா லெழிலுப தேசமும்,
 வல்விளை யாட்டால் வாஞ்சையும் விஞ்சவே,
 யவையிற் பூச்சியனா, யாண்டு கழிப்பனே.
 சோதர வீமா ! சூரர் நால்வரும்
 மணிமா னுந்தான் மடிய வென்று
 விடமுண்டு வந்த வீரிய வண்மையு,
 மரக்குச் சூதினி லன்னையு முன்னையும்
 பின்னையுந், தாங்கிய பெரும்பணைத்தோள்களாற்
 பணிவிடை புரியப் பார்க்கச் சகியேன் ;
 இங்கித மறியா; யிகலுங் காலமுந்
 தேசமு நிகழ்வுந் தேரா; யாத்திர
 மாகி யெங்கருத் தழிய வாவா ;
 யென்செய் வேன் ? என்பவமே ! யவமே !

வீமன்

— பஞ்ச பட்சிய பரமான் னத்துட
 னமுதடு தொழிலுக் கதிபதி யாவதும்,
 பெருமர மாயினும் பெயர்த்துக் கையா
 விந்தன மாக்கு மிகலோ னாவதும்,
 மல்லே யெனினு மலைவே னாவது,
 மிதமாக் கூறி, யேதம் படாது,
 மடைய னென்ன மாணுவன் மன்னே !

தருமர்

— வனமெரிந்த கொடுமரத்தின் மனமெரிந்த கோல்
 [கொண்டு,
 புனல்விண்ட போனகத்தி னினந்தெண்டு, மிளை
 [ளுனே !
 வனமென்ன மனமென்ன புனலென்னப் போனக
 [த்து
 இனமென்ன வேணு மெனக்கு?
 விண்டு கொண்டு தெண்டு மெளியையினே !

அருச்சுனன் —

ஊர்வசி சாப முபகார மாகப்,
 பேடி யுருவம் பிறங்கப், பெண்களை

கீ ச க வ த ம் .

யரங்கு பயிற்று மறிவின ளாகி,
வேத்தவை தன்னில் வியப்புறச் சென்று,
விராட னுக்கு வழிப்பட்ட, டவனருள்
அடைந், தவ் வரசு னரங்க மனைந்து,
நடனம் பயிற்றி, நாட்கள் கழிப்பனே .

- தருமர்** — நன்று நன்று ! நகுலா_கேண்மோ !
இளைஞ நீதா, னேது மறியாய்,
என்னை விட்டெங்கு மேகாய், தனியே
ஏதும் புரியா, யெப்படி யாண்டு
கரந்து கழிப்பா ? யறியே னையனே .
- நகுலன்** — அசுவ சாத்திர மறிவே; னதனாற்
குதிரைக் கணமுங், குணமுங், கதிபு,
மனைத்து, மறிந்த வதிபதி யென்ன,
மச்ச நாடன் மாணவை புக்கு,
முறண்டு மாறா மாவினை யாற்றி,
வயக்கி, வேண வரிசை பெற்று,
வற்சரங் கழிவேன் ; வாய்மைக் கரசே !
- சுகாதேவன்** — யானும் பசுபதி யாகி, யந்கர்
மேவு சிந்தைய னானே; னதனாற்,
றுயரம் வேண்டாந், தூய முதலே !
- தருமர்** — மந்திர முற்று முணர்ந்த மகிமையாற்,
பஞ்சா யுதன்றன் பரிசு பெற்றாய்.
மானே ! துருபதன் பாவாய் கேண்மோ !
பாங்கிபர் பலரும் பணிவிடை புரியச்,
சிறப்புற் றோங்குஞ் சீறடி நோவப்,
பஞ்சனை மேவும் பனைத்தோ னைவக்,
காடு கடந்து, நாட்டிடை யேவல்
செயலெவ் விதமோ? வறிகில னந்தோ !
ஒருவர்க் கிடிசுல் லொத்த வைவரைப்
பெற்றும், பெண்ணின் பாவங் கொள்ளத்

கீ ச க வ த ம் .

தெருவி லலையத் தேர்ந்து விடுத்தா,
ரென்னு வைய மிகழ்ச்சி செயுமே !

திரௌபதை— மன்னர்க் கெல்லா மந்திர மிருக்க,
வென்னர்க் கெல்லா மந்தப் புரமே
யாக வேணுமா, லரசிக் குரிய
வண்ண மகளாய், வேண மலர்கள்
கொண்டு வந்து, கோமனைக் குதவிக்,
கொண்டை யணைந்து, கூரிய திலகந்
தீட்டன் முதலாத் தெரிந்த மட்டும்
புரிந், தெனை வேட்டோர் புலவ ரென்ன,
வேற்றோர் வேண்டி நேற்றே யழிமெனு
மாற்ற மோதி, மகிழூர் தவமே
விரத மாகி, வதிவன் ; விமலமே !

தருமர் — ஆருயி ரமுதே ! யறிவே நிறையே
பெண்மைக் குரிய பேணு காவலாற்,
சொற்படி நின்று, சோர்விலா வுரிமை
செய்து மீளல், சிலாக்கிய மாமே.

திரௌபதை— தலைமேற் கொண்டேன் றரும வாக்கியம் ;
பிழையா துறைவன் பெண்மட மகன்றே.

தௌமியர் — பொய்யா விரதம் பூண்ட மகிப !
மெய்பா கியதும் மேனி மாற்றி,
யாறு பேரு மந்நகர் புகுந்து,
விராட வரசை விரும்பிக் கோடி,
யிறையி னோக்கிற் கெதிர்நோக் கின்றி,
யேவின செய்தவி னிகழ்வில ராகி,
மேம்பட வொழுகி, மேவின காலங்
கழித்து நீங்கிக், காவல ராகிச்,
சிறக்க வோங்கிச், சீர்பெற வாழ்கவே !

தருமர் — விப்பிர வாரிய ! வேண்டின வானே
விராடம் புகுந்து மீள்வம் ; விரும்பி

யைவர்க் குளவெம் மௌபா சாக்கினி
கைக்கொண், டாண்டு கானக மேவி,
நற்றவம் புரிதி யையா !
திருவடி தொழுதனந், தேறுத லருள்கவே.

தௌமியர் — வாழ்க வாழ்க ! வாய்மை வாழ்க !
விரும்ப வனைத்தும் விமல னருளாற்
சிறக்க வோங்கிச் சீர்பெற வாழியே. (ஏக)

சுகாதேவன் — மாலிக் கடனை முடிக்கப் போக,
வாலய மொன்றுள; தந்த விடத்திற்
குளமு மொன்று; குளிர்கன் னீர்திற்;
புறமே வீங்கிய பெருமரந் தோன்றப்,
பாங்கர் விராடப் பெயர்பொறி சிலையுங்
கண்டு மகிழ்ந்து, கோயிற் புகவே,
சிவந்த மேனியுஞ், சேந்த வுடையுஞ்,
சிவந்த பொன்னுல் நிவந்த குழையுங்,
கனலுமிழ் முகமுங், கனிந்த பார்வையுங்,
கோரைத் தந்தமுங், குமுறு சிரிப்புங்,
கபாலக் கையுங், களேபர மாலையு,
முத்தலைச் சூலமு, முளைவெண் பிறையு,
மெத்தலை யானு மிதுவே தோற்றப்,
பெற்ற மாதா பேரரி போற்றப்,
பற்றல ரெல்லாம் பிராணனை நல்க,
விருந்த விருப்பு, மெழிலுறு நிலையு,
பார்க்கப் பார்க்கப், பதினா யிரங்கண்
போதுமோ ? பார்த்த ! புகலொணா தென்னுல் !

அருச்சுனன் -- இதுவே போது, மெம்பி சகாயமே!
கோயில் புக்குக், கொதித்த தாயைக்
குளிர வாட்டிக், குறையெலாங் கூறி,
வரப்பி ரசாதம் வரையறப் பெற்றுக்,
கவலை நீங்கிக், காவலன் பதியிற்
செல்லு மாறும், சிலைமுதற் படையுந்

துறக்கு மாறுந் துணியத், துணையா
வென்னப் போற்றி, யெந்தா யாணையி
னிற்கப் போவம், நிலவு வரவே.

சகாதேவன் — ஆயுத மனைத்து மறிவுற வகைப்
பெருத்த மரத்தின் பொந்தரிற் புதைத்து,
மகத்தார் தாயே மகிழ்ந்து புரக்க
வேண்டிப் போற்றி, வெவ்வினை போகப்,
பின்னை விராட புரத்துட் போவமே.

அருச்சுணன் — பெருமர மென்ன பெயரின தஃது ?
மிருப்பிட மெனக்குத் தெரியச் சொல்லே.

சகாதேவன் — வன்னி யெந்தாய் வலப்புற மாக
மன்னி முளைத்தது துன்னிய கற்பம் ;
வன்னி வன்னி யென்ன வுலகந்
துன்னித் துன்னித் தொடர்தரு வாமம் ;
கட்டு தந்திரங் ; கனமுறு மேமம் ;
வசிய மனைத்தும் வகித்த முதல்வனும் ;
போனக வழதின் பொருட்குலங் கட்டித்,
தன்னைக் கட்டித் தரணியுங் கட்டுமே.

அருச்சுணன் — பின்னை யென்ன பேசுவ துளதோ ?
மூச்சு விடாமன் மொழிந்த மொழிப்படி
யாகுது மாக, வணைவரு மின்னே
ஏகுது மாக, வெழில்பெறு மாறே. (ஏக)

முதலங்கம். இரண்டாங்களம்.

விராடபுரம். ராஜவீதி.

மாணக்கர், தீட்சிதர், உபாத்தியாயர், பிரவேசிக்க.

தீட்சிதர் - ஏன்காணு முபாத்தியாயரே! சிஷ்யப்பிரபிருதி
களுக்கு எதுவரையில் சாத்தியப்படுத்தினீர்?

உபாத்தியாயர் - எஃகே! எஃகே! குழந்தைகள்! இப்பொ
முது தான் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

தீட்சிதர் - குழந்தைகள்! எங்கே? சபா வந்தனம் சொல்
லும் பார்ப்போம்?

மாணக்கர் - “ஓம் நமஸ் ஸதஸே, நமஸ் ஸத சத்பதயே,
நமஸ்ஸகீநாம், புரோகானஞ் சட்சஸே, நமோ
திவி, நமப் பிரதிவியை.”

தீட்சிதர் - ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது உபாத்தியாயரே! எக்
ளோபவீத மெத்தனை ஜோடியாயிருக்கிறது?

உபாத்தியாயர் - ஐம்பதுதான் ஆயிருக்கிறது. கொஞ்சம்
நூற்பேன். அதற்குள்ளாக அசலகத்து அப்பு
வருவான். சற்று சீட்டுக்காலட்சேபம் செய்வ
தற்குள்ளாக சந்தியா வந்தன காலமாகிவிடு
கிறது.

தீட்சிதர் - கட்டு புதிதா? பழையதா?

உபாத்தியாயர் - அவ்வளவு மோசமில்லை. இஸ்பேட் ஆசம்,
கிளாவர் கலீனும், ஆட்டன் ஜாக்கியும், டை
மன் பத்துமில்லை. அதற்குப்பதலெழுதியிருக்
கிறது. பாக்கிசிலவற்றிற்கடையாளம். ஆனாலு
மோசமில்லை. பாக்கி எல்லாஞ் சரியாயிருக்
கிறது.

தீட்சிதர் - ஏதோ ? கொண்டுவாரும். வெயில்வேளை ! சற்
றேயாடலாம்.

உபாத்தியாயர் - அடே ! பையன்களா ! எதிர் வீட்டுத்திண்
ணைக்குப்போங்கள். (ஏக, சீட்டுக்கொணர.)

உபாத்தியாயினி மறைவில் - என்றைக்குமிதுவேயாக, என்
னை சொல்வது ! பேசப்போனால் பல்லைப்பறிப்
பர் ! எப்படியோ போகட்டும் !

சுப்பையர் வர

தீட்சிதர் - ஐயர்வாள் ! இன்றைக்குக் கச்சேரி இல்லையோ ?
சுப்பையர் - ஒரு அசல் நம்பர், அடுத்த மாசம் ஐந்தாம் தே
திக்கு வாய்தாப் போட்டுவிட்டார்.

உபாத்தியாயர் - அப்புவையரைப் பார்த்தீரோ ?

சுப்பையர் - காப்பி குடிக்கிறார். வருவார். சீட்டைப்போ
டும்.

உபாத்தியாயர் - (கலந்துபோட) தீட்சிதர் (வெட்ட)

அப்புஜயர் வர

(எல்லாரும் ஆடுக.)

அப்புவையர் - இருபத்தொன்று.

சுப்பையர் - நாலு.

தீட்சிதர் - இல்லை.

உபாத்தியாயர் - துருப்பு ?

சுப்பையர் - இஸ்பேட்.

அப்புவையர் - இல்லையென்று சொன்னாற்போதாதோ ? து
ருப்பு என்று சொன்னால், மறியல் செய்வேன்.

சுப்பையர் - இப்பொழுது சொல்வது ஒப்பாது. துருப்பு,
என்றவுடனே சொல்லவேண்டும்.

அப்புவையர் - சரி ! சரி ! இனிமேல் ஆகட்டும்!

தீட்சிதர் - இறக்கமென்ன ?

சுப்பையர் - ஆட்டன்.

தீட்சிதர் - ஜாக்கி !

உபாத்தியாயர் - பயமில்லை ! (வெட்ட) எடுத்துவையும் !
துருப்பு (இறங்க)

சுப்பையர் - (ஜாக்கிப்பிடி) ஐந்து போயிற்று. துருப்பு
(இறக்கம்)

திட்சிதர் - (ஒன்பது பிடி) (கிளாவர் இறக்கம்)

உபாத்தியாயர் - (ஜாக்கிப்பிடி) (டைமன் இறக்கம்)

சுப்பையர் - (வெட்டிப்பிடி) (இரண்டு ஆட்டின் பிடி)

உபாத்தியாயர் - (கிளாவர் கழிக்க)

சுப்பையர் - (கிளாவர் இறங்க)

திட்சிதர் - (டைமன் ஜாக்கி கழிக்க)

அப்புவையர் - (ஆஸ்பிடி) (எண்ணிப்பார்க்க.) 6. சுப்
பையரே ! கறுப்பு !

சுப்பையர் - உபாத்தியாயரே ! கிளாவர் ஜாக்கி பிடித்த
போதே ஒன்பது இறங்கவேண்டாமா ?

உபாத்தியாயர் - உமக்கென்ன ? எட்டாந்துருப்புப் போ
காமல் பெரிது இறங்கலாமா ?

சுப்பையர் - உமக்கென்ன புத்திலில்லையா ? துருப்பு நானல்
லவா சொன்னேன் ?

(ஓர் சந்நியாசி வர)

சந்நியாசி - என்னையா தர்க்கம் ?

சுப்பையர் - வாரும் ! வாரும் ! நான் ஆட்டம் சொல்லியி
ருக்க, வாத்தியார் பெரிது கழிக்கலாமா ?

உபாத்தியாயர் - இரண்டடியின்றி யிருபத்து நாலா ?

சந்நியாசி - உமக்கென்ன ? நீர் பெரிதாடவேண்டியதுதான்.

உபாத்தியாயர் - சரி ! சரி ! நானும் துருப்பில்லாமல் இரு
பத்துநாலு சொல்வேன்.

சுப்பையர் - சீச்சி ! சீட்டாட்டம் போதும். (சீட்டை எறிந்
து விட) தபோதனரே ! வாரும் ! போ
வோம். (சந்நியாசி, சுப்பையர், ஏக)

உபாத்தியாயர் - நல்ல சாக்ஷி ! நல்ல மத்தியஸ்தம்.

அப்புலையர் - நமக்கென்ன ? நாம் ஏன் அப்படிச்சொல்லவேணும் ?

உபாத்தியாயர் - அவர் சீட்டை எறியலாமா ?

தீட்சிதர் - உத்தியோகஸ்தான் அப்படித்தான். வினையாட்டில் கோபமென்ன ?

(நெருவில் வழிப்போவாள் வர)

சரி ! சரி ! இனிமேற் குறையேயில்லை ! வைதீகானும், லௌகீகானும், மகாராஜாவும், சந்தியாசியும் குறுதாட்டமானால், குடிகள் காரியம் கடைத்தேறிப்போயிற்று ! சுப்பையர் சந்தியாசியை இட்டுக்கொண்டுபோனார். காளை ராஜசபையில் சந்தியாசியைக் காணலாம் !

மற்றவன் - சீட்டுப்பழக்கம் நல்லதுதான். இஸ்பேட் ராஜாவுக்கு ஒருவன் மத்தியஸ்தமானால் ஓர் வேளை யுபகாரமாம்.

மற்றவன் - ஜாக்கிதான் மத்தியஸ்தம் !

(அனைவரும் ஏக)

அ ர ண் ம னை .

(விராடராஜனும் மந்திரியும் பிரவேசிக்க.)

விராடன் — மந்திரி ! திரிகர்த்த தேசாதிபதி
விந்தையாக வெம்போர் புரிந்து,
விராட நன்னகர் விடாது கொள்வன் ;
வேண்டும் படைகள் விரைவிற் சேர்த்துப்,
போர்த்தொழில் பயிற்றிப், புரசை மாநகர்
அணியணி நிறுவ, வாஞ்ஞர பிக்க.

மந்திரி — திரிகர்த்த, நின்னுங் கிராத ரோடு,
மங்க வங்க கலிங்க ரிடத
மாளவ யவன முதலா மரசொடும்,

யுத்த சன்னத்த னாகி, யிந்நகர்
இன்னற் படுத்த வெய்துவ, னதனால்,
படைக்குத் தக்க பிரதானி யொருவனைத்
தெரிந்து கொள்வது, திறமே கொல்லாம்.

விராடன் — என்செய் கோயான் ! என்செய் கோயான் !
எம்பியர் பதினம் ரினைத்தோ ; ரேனைப்
புதல்வ ரெல்லாம் போரினுக் கிளையர் ;
சுவேதச் சிறுவன் சூழ்கான் சென்று
மாதவ மியற்று, மாநிரை யாற்கே.
(சேவகன் பிரவேசிக்க.)

சேவகன் — திருவுள மிரந்தேன் ! தொழுகுலத்தொருவர்
தந்த சீட்டினு. திருவுள மருள்க.
(சீட்டுக்கொடுக்க)

விராடன் — மந்திரி ! யதனை வாங்கி யவிழ்த்து,
வரைந்த வனைத்து முறையே வறையி!
எவரே விடுத்தா ரிச்சீட்டினையே ?

மந்திரி — நம்முட னவையிலாடு மையர்,
வந்தன மளித்து விடுத்த வோலையால்,
நற்றவ நல்லார் நமது திருவுளக்
கணியெதிர் பார்த்துக் கடிமதில் வந்ததை
யுய்த்துணர் பொருட்டு மெய்க்க,
வல்லாட் டெல்லாம் வல்லா ரென்றார்.

விராடன் — விபுதரை யிங்கே விரைவி லழைத்தி !
(சேவகன் ஏக)
(விப்பிரை பிரவேசிக்க.)

வந்தனம், வந்தனம் ! வருக, வருக !
சுதின மின்னே சோபனங் கடக்க !
பிடங் கொள்க ! புனித முதல்வ !

விப்பிரை — வாழ்க, வாழ்க ! விராடம் வாழ்க !

விராடன் — பூசுர நீவர பாக்கியம் செய்தேன் ;
சிலாக்கிய மடைந்தேன் ; சிந்தனை வேறே

யிலதா யினு,மும தாசிரம மெவனோ ?
 திருவுள மென்னோ ? தெரிகில னந்தோ !
 சூறிப்புணர்ந் தீதலே கொடைமற் றீன்றெனச்,
 சிறப்புட னூல்கள் செப்புந் திறத்திற்
 பிறழ்ந்தே, னுளமொன் றோதிடு மையே !

விப்பிரன் — மன்னா ! வென்னா சிரமமது சும்மாப்
 பல்வேத் தவையிற் பயில ; விள்ளே
 யுள்வேத் தவையிற் சின்னாள் செலுத்த
 வுன்னி வந்தே ; னோசனை வேறிலை !
 கங்க பட்டனென் னாமங் ; கவறு
 மாட லறிவே, னமைச்சு மாவேன் ;
 என்னோ வுன்ன ? மேதோ வறியேன் !

விராடன் — எத்தனை நாள்க ளிருக்க விதமோ,
 வத்தனை நாளு மதிபதி யாகி,
 யேலா துளவே விதமாக் கொண்டு,
 துணிவுறு கருமந் தோன்றச் சொல்விச்,
 சோர்வுறு காலஞ் சோரா தோடச்,
 சொக்கட் டானுஞ் சுகமா யாடி,
 யடியோ முய்ய வருள்தி ரடிகளே !

மந்திரி — புரவல ! வென்சிறு புத்தியி லொன்று
 நிகழா வருமது ; நும்மைத் துனராங்
 கீசகர் தம்முட் கிளத்து சிங்க
 பலனாம் பட்டம் பெற்றுள கீசகற்
 காதி பத்திய மளித்த னீகமேற்,
 சிற்றூ ருதவிச், சிறப்பி னோங்கச்
 செய்திடி, னமது சேரலர் சோர்வரே.

விராடன் — உவகை யோடழைத் துதவுவ விள்ளே !
 பகைவர் பெரும்படை பற்றி யுடற்றப்,
 பின்னே நின்று பேதுறா வண்ணம்,
 முன்னே சென்று மோதுத றிண்ணம்.
 ஆளு, லொன்றார் சின்னா பின்னப்

பட்டு வேறூப் பதறிப் போவர்.

இன்றே, வின்னு மேத முறுமே.

- மந்திரி — நமது நன்னகர்ப் புறமுள, வெளியி
 லொன்னு ரெல்லா மொரும்பட வானு,
 ரென்னு, வெற்ற நெமக்கறி வித்தா;
 நெல்லா விடமு மெயிற்பொறியேற்றிக்,
 களரி முன்னுக் கைக்கொள னலமே.
- விராடன் — கீசக நேதிரி கர்த்த புரஞ்செல,
 விளையோ ரிந்நக ரிருவழி காத்துத்,
 திரிகர்த்தன் றுணையைத் தெருமரல் செய்ய,
 ஏவுது ; மொல்லை யிரத மொன்று
 கொண்டுத், தரணைக் கொம்மைப் போதிற
 கேகய மோடிக்க, கீசகர் னூற்று
 நால்வரை யழைத்து நல்க, விடுப்பாய். (ஏக)

புரவிவட்டம் .

உத்தரன் பிரவேசிக்க.

- உத்தரன் — உடனே கேகய மோடிச் சென்று,
 கீசகன் றன்னைக் கூட்டிக் கொணரச்,
 சொன்னு ரையன் ; சூதனைக் காணேன் !
 இவுளியுங் காணே ! னென்னோ செயலே !
 சாரதி பிரவேசிக்க. .

சாரதி - தண்டன் சுவாமி !

உத்தரன் - இத்தனை தாமதமேன் பிள்ளாய் ?

சாரதி - பிழை பொறுத்தருள்க ! காற்றனைய வேகமுள்ள
 குதிரைகளைத், தாமக்கிரந்தியெனுமொருவன்
 தெரிந்தெடுக்கக், கொண்டுவந்தேன். ஒரு
 நொடியிற் கேகய நாட்டிற்கிரதஞ்செலுத்து
 வேன். ஐயம் வேண்டாம் ! ஆண்டவனே !

உத்தரன் - உனக்கு மொராளா ? அவன் எங்கே ? பார்க்க
 லாம் ?

சூதனழைக்க தாமக்கிரந்தி பிரவேசிக்க.

உத்தரன்
மனதில்

{ பிள்ளைப் பருவம் ! பேணுறு வடிவம் !
எள்ளா நடைதான் ! ஏந்தல் போலும் !
கையுங் கயிறுங் காமுறு நோக்கும் !
இல்லை யில்லை யிவனுக்கீடு !
மாவல னிவனே ! மித்திர னெனக்கே !

*தாமக்கிரந்தி - வந்தன மடியேன் வண்மைக் கரசே !

உத்தரன் - இரத சாரத்தியம் இயற்ற லாமா ?

தாமக்கிரந்தி - சேவடி சகடஞ் சேர்த்து மானே !
தீவிர மோடத் தேரலா கும்மே.

(உத்-ஏறுக)

தேரோடு வண்ணம்.

உத்தரன் மனதில்
மகிழ்க.

{ நரநர நரநர நகரம் நகரக்
கரகர கரகர கானகங் காணக்
குறுகுறு குறுகுறு குறும்பு குறுகக்
கடகட கடகட கல்லுகள் கல்லச்
சரசர சரசர சாகர மோட
வருதும் வருதும் வானம தேற
மருதம் மருதம் மானவர் முன்னத்
துரிதஞ் சரிதந் தோணிகள் சோரக்
கோணஞ் சதுக்கங் கோட்டி கடந்து
கேகய மோகையோ டோடிற் றம்மா !

சாரதி - ஆ! ஆ! தாமக்கிரந்தி வந்ததுந் தேர் சென்றதும், என்
கர்வம் நின்றதும், சர்வம் போனதும் பலன் ; ஆண்டு
செய்தது, அணுத்தப்பினால் இல்லை ! உலக வழக்கந்
தானே ! வரட்டுங் கேட்போம் ! (ஏக)

முதலங்கம். மூன்றாங்கலாம்.

திரிகர்த்த தேசம்.

(நகர்ப்புறம்.) பேரிகை கோவிக்க.

தீயும் சிட்டாஞ், செருப்ப்பட்டாங்,
கடுகி காவல ! வருதி ! நீபொர.

திரிகர்த்தன் பிரவேசிக்க.

திரிகர்த்தன் என்ன வற்புத ? மிக்த நகர்ப்புற,
மென்னு மில்லா ஷபமெ முந், தக
முனைய வாட்டி, யுரனறை கின்றது !
போருந் கழைக்கும், பேரி போலும் ?
இவனுறு மொன்று, ரெவரே யாவர் ?
வாரா வல்லன் வந்தா னெனினும்,
வடக்கு வாசல் வங்க னுள்ளை
முறுக்கு, முரணுடை மன்னனை யறிபோன்.
மானவ னைந்தான், மச்ச நாட்டின்
ஆசிரை முற்று மடக்கிக் கொணர
வனுப்பி னெனே ! யவனே, வாகை
பெற்று வந்து, பேரி யறைந்து
நாமெதிர் கொள்ள சின்றா ; னெனவோ !
என்னி, னித்தனை யிறுமாப் பென்ன ?
ஊரா ரோடி யுனைய வேணுமா ?
வாகை கறங்க, வழங்க ளின்றி,
யாகவ மென்ன, வறைகி றானே !
தன்னை மறந்து, தலையில் லாமற்
வள்ளுகி றானே ! தாம கேது !

தூமகேது பிரவேசிக்க.

விராடம் போன வரலாரென்ன ?

தூமகேது - (உரையாடாமல் துக்கிக்க)

திரிகர்த்தன் - ஆ! ஆ! லட்சணங் காட்டுகிறாயே !

வாயுள போதே யிந்தக் கோலமா ?

தூமகேது - மாளவ நண்பன் - (துக்கிக்க)

திரிகர்த்தன் - நண்பற் கென்ன ? நவில்வை யாவை !

தூமகேது - நற்கெதியடைந்தான் !

திரிகர்த்தன் - இழவுக் காகவொ விவணீ யணுகினை ?

மாளவற் கென்ன ? மக்க ளிலரோ ?

எள்ளு நீரு மிறைப்ப வாணையோ ?

இங்கித ! முனக்கு, மங்கித மிலையோ ?

தூமகேது - ஆகிரை கொணர்ந்தே, னருளிய வாறே.

திரிகர்த்தன் - மாடு மேய்க்கு மடையனை, மாளவற்

கீடு கொடுக்க, வேற்பித் ததன,

லுயிரொ டளித்து, நீ வுலக்கை போல

நின்றா, யெதிரில் நீல்லா தேபோ !

(ஏக);

நலமும் பொலமு நலியாத நண்பா

வுலகும் பொலமா வுனக்குப்-பொலமும்

பிலமா மெனக்கிளிப் பெயிறை யே!ய

வலமா மெனதுகல் வாழ்வு.

(ஏக)

(மந்தைப்பேட்டை) இரவு.

சேவகன் பிரவேசிக்க.

சேவகன்
பாடிவர.

“ மாவும் புள்ளும் வதிவயிற் படர,

மாதீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப ”

மாக மலிந்த, மணியும் போக,

மாலை மல்கு, மாதர்

மாய்கையி, னிதய மகிழ் கொண்டற்றே.

யார் ! உஷார் ! யார் !

தந்தரபாலன் பிரவேசிக்க.

தந்தரபாலன் - நான்தான் தந்தரபாலன்.

சேவகன் - தந்தரபாலனா? பார்க்கவொட்டும்.

(விளக்கிற்பார்க்க)

(மனதில்) பாலன்தான்! அழகும் வடிவும், குழலுங்கையும்,
கோபாலன் போலிருக்கிறதே! இந்த மகானுபாவன்,
அர்த்தராத்திரி வருவான் ஏன்? விசாரிப்போம்.

அப்பா குழந்தாய்! தந்தர பாலனென்றாயே? மந்தரம் பண்ண
மாட்டுவையா?

தந்தரபாலன் - மந்தரமுந் தந்தரமு, மிரண்டும் பண்ணுவேன்.

சேவகன் - எங்கே! ஒரு மந்தரம்போடு. பிறகு தந்தரம் பார்ப்
போம்.

தந்தரபாலன் - இதோ பார்! ஆ! ஆ! (புதியுதிப் புல்லாந்

குழலூத)

ஹம்சத்வனி.

வாரா தீர்மக ஜனங்களே! நீர்

வேணு மானால், விராடம் வாரும்!

- (1) மாயா திபன், மோனமே மனனம்,
மோன முற்றிர, வுறங்கு மினமுந்,
தூத ராகினம்; அகித மேகினம்;
விகித மாகு,நம் விசுவ மோகனம்-

நீர்.

- (2) மோன முரல்குழல் முனிவற ஆதினம்;
விநோதம் வந்தவித முறாரேக்!
க்ரமமா முளமோ துவம்.
ஏலா தாரே யிவணிரும்.
ஆன்வாரீ; ரம்வாரீ; ராகாதவம்!
மதன ஸ்வரூபம்! மந்தர மாத்தியம்!
அநந்தரம், அகிலதந்தர சாலம்!
விஈரவா யுறுவாம், விராட பட்னம்;

இருந்துள நாசம், ஏதுக்கு நேசம் ?
 இனிதுள நேரம், போவோம் வாரும் ;
 அநாதி யனுபவ ; மத்புத தந்தரம் !
 அம்சத்வனி பா டினதா நந்தம்-
 (ஜனங்களெல்லாம் ஸ்தம்பிக்க பசுக்களை
 விராடமோட்டிச் செல்ல.)

அரண்மனை .

திரிகர்த்தன், மந்திரி, பிரவேசிக்க.

சூரியோதயம்.

பூபாளம்.

திரிகர்த்தன் காலை வணக்கம்: { ஓசனித் தோதிம முபவ னச்சுனை
 யாசனித் தேறு மரவிர்த மல்கவே
 நேச னாதவன் நேமி யுதித்தனன்
 ஆச பாச விருள்கெடு மாறரோ.

மந்திரி முள்வர.

திரிகர்த்தன் - வேணு கானம் விரோத மாகக்,
 கேட்கக் கேட்கக், கேளா மோ? வென
 வேட்கை விஞ்ச, விஞ்சைய னொருவன்,
 இரவி விசைத்த, தென்னே கொல்லாம் ?
 மந்திரி - விராட னேவின விஞ்சைய னொருவன்,
 வந்தி, ராத்திரி வற்சலங்களை
 மரும மறிந்து, மந்திரம் போட்டுத்,
 தந்திர மாகத், தொறுவ ரனைவரை,
 யிரந்திர சால மெனவே மாற்றிக்
 கொண்டு போயினன், கோவிருந் தந்தனை
 யென்னு, விடைய ரிசைக்கக் கேட்டே,
 னவரா லொன்று மாவ தில்லை ;
 விஞ்சை யறிந்தவர் வெல்ல நினைந்தா,
 லெவரே கொல்லா, மெதிர்க்க வல்லார் ?

திரிகர்த்தன் - திருடன்! திருடன்! தேர்ந்திலன் றருமம்
 புருட னாகிற், போரினில் வென்று
 கொண்டு வந்த கோக்களைக் களவா
 விரவிற் கொண்டு, னேருத லறனே?
 எவரே சொன்னா ரிந்தப் புத்தி!
 நன்று நன்று! நிற்க நிற்க!
 மோசம், நாசம் செய்வது நிசமேல்,
 சாதல பிழைத்த, விரண்டல் லாமற்,
 பொராது போனேன்; புலவா கேண்மோ!
 எழுமின் மள்ள! ரெழுமி னெழுமின்!
 கள்ளனைக் கொன்று, காரிய மினிமேல்!

மந்திரி - சேனையை விரைவிற் சேர்த்தி வருவன்!
 போர்க்கோ லங்கொளும்; புனித விதையே! (ஏக)

திரிகர்த்தன்
 மனதில்.

{ முத்துக் கிரீடம்! மோகன மாலே!
 வச்சிரக் கவசம்! வாகு வலயம்!
 சித்திரக் குடையுஞ்! சேர்ந்தொரு வில்லும்!
 அத்திர மனைக! மயிலும் வாளு!
 மழலும் படைக, ளனைத்து மெடுத்துக்,
 கச்சை யிறுக்கிக், கண்டை புனைந்துங்,
 கரியும், பரியுங், காலா ளனைத்து,
 மெதுர்கொள, வின்னு மேகினை ரில்லை!

மந்திரி சைந்யத்துடன் பிரவேசிக்க.

மந்திரி - வந்தன மடியேன்! வன்புடை மன்ன!
 விரும்பிய வாறே, வேண்டும் படைகள்
 திரட்டித் தந்துளன், திருவுளம் போலத்
 தேர்ந்து கொள்கத்! தெருமர லாமா
 றருள்க! வின்னே யரைகொடிப் போழ்தில்,
 விராட மோடி, வேண்டிட மலைந்து,
 வம்பிற் பற்றிய வற்ச மனைத்தும்,
 வீட்டுக் கருவம்! இவசுளி விடுமே!

திரிகர்த்தன் - சேனையைக் கண்ணுறச் சிந்திப் பசனா,
 லானை, சூசுகரை, யனைத்து நிறுவித்,
 தோற்று, மெற்றந் தோன்று மாறு
 செய்து, மந்திரி! செல்வ மாக!
 எய்த்து மாநா, ஏதிலர் தாழா
 வாவது சதமே!

மந்திரி யாக்ஞைப் படியே,
 அமைக்க! தலை! வணிபெற நிறுவி,
 யிமைக்கு முன்ன, மெழிலுள வாசி,
 யேகா வேகி, யேதிலர் வெறுவ,
 வன்பொடு நீன்று, வருவழி யாய்வமே.
 தூமகேது - வலன்கொள்! விரைக!

(மேனந்தோடங்க, படை கண்ணுற்றுச் செல்ல)

நோட்டு .

முற்ற முடிவு மகிபதே-முந்து போரின் மோதுவம்.

1. மெத்த மெத்த மகிமுமாறு
 மாறி, மாறி முந்துவம். (முற்ற)
 2. கங்க பத்திரங் கதுவவே - காத மந்திர மோதவே
 யாக மந்துட னேரு பற்றவர் - மாக மீது மலியவே.
(முற்ற)
- நகர்ப்புறம் .

நாய்க்கள் சாரணன் பிரவேசிக்க.

சாரணன் - நேற்றுமுதல்துவரைக்காத்து, மெதிரி படையெழு
 ச்சிக் காணைம். எமது வரவறிகிலராமோ? ரண
 பேரியன்றோ வறைந்தோம்! கேட்டிலரோ? கேட்டுங்
 கௌார் போல வுளரோ? வலுவினேக விதமல வென்
 னோ? என்னில், நென்னற்பெற்றங் கொண்டது, வன்
 பினன்றோ? அக்கோலத்து, மானவன் மடிந்தானன்
 ரோ? இவை யாவு மியங்க வாய்த்திலரோ? எனு

காறு மிவணிருக்க! எழும்! எழும்! எந் தலைவற்
குறைப்போம்.

நாயக்கன் - அப்படியல்ல. எம்மை ஏதிலர் வரவுரைக்க வேலின
மையால், அவர் வரும் வரையில், இவலின்றுணரா
தேக, லகிதம்; எள்ளளவும் சரியல்ல! அதான் றி, யா
மிப் பகல் முழுதும், சிர்கவேண்டும். வேறு வேவு
வந்து விடுத்த பின், போவது கடமை. விரைந்தார்
வறியரென்பது, வாய்மை ஆகலின், —

சாரணன் - அண்ணே! ஆங்கு தோன்றுவ தென்னை?

நாயக்கன் - இளவெயில்! எமக்கேது மியங்கவில்லை! சற்று
நிதானித்துணர்வோம்.

சாரணன் - அதோ! கோகு வரையில், மின்போன்றொளித்தல்
பாரும்!

நாயக்கன் - தொலையாடி எடுக்க.

சாரணன் - இதோ காணும்! (ஆடியீய)

நாயக்கன் - சில்! சில்! கொடுஞ்சிமான்றேர்! குடை! படைமாக!—

சாரணன் - அதோ! ஆகாயத்திற் சிறுபடம் போலும்?

நாயக்கன் - படைக்கொடியாம்! பற்றாரென்னப் பண்டும் நோ
க்க! இவுளியேறி, யேகுவமாக!

(குதிரையேக, விரைக)

(கீசகன் படையோடும் வர.)

மேளம், நோட்டு.

பட்டும் பட்டும் பண்பிலனோ?

பொருதும் பொருதும் புகழ்பெறவே?

இன்னன்னோ? வெம்மிறையே!

மியன்ற கால! மெழில்பெறவே!

நாயக்கன் - கோகு வரைக்கட் கோமளமா

மிளிர்படை மள்ளர் மொகுமொகென

குடைகொடி யுடனே கடுகிவரக்,

கண்டே னடியன் கேசரியே!

(பட்டு)

கீசகன் — முரசு மறைந்தும் முட்டாண் மன்,
 வருபவ னல்லன் வருகர வைச்
 சாரண னெண்ணிச் சேர்ந்தனனாற்,
 காரணங் கண்டேன் கடிதுடனே. (பட்டு

நாயக்கன் — காப்பு சூழக் காவலரா
 லகமும் புறமு மற்றற்றே
 யெய்த்துப் போக விடம் வருமா,
 லிவணுறை வம்மே, யெழில் பெறவே. (பட்டு

கீசகன் — பக்கம் பக்கம் பலவிடமும்
 போக்கும் வரவும் பொலி வறவே,
 பற்றப் பற்றப் படைவரு போற்,
 சுற்றிச் சுற்றிச், சூழ்ருவமே. (பட்டு

நாயக்கன் — ஒருசா ரா ரிருசா ரா,
 ரோடி யொளித்தே யுடற்றின தும்,
 பின்பற்றா, முன்பற்றிப்,
 பதைக்கப் பதைக்கப், பறக்கழிப்பம். (பட்டு

கீசகன் — நேத்தி! நேத்தி! நாயகமே!
 யொருகுறை வில்லை, யுசிதமதே!
 யு ய வலளி! யுடைந்தடுக!
 பாகியங்! சூப்தி! மாகிடவே. (பட்டு

(உருபடைகளும் சந்தித்து யுக்தம் செய அல்லவர்

மேள முணர்த்த.)

திரிகர்த்தன் — தேர்ந்து தெளிய லாகுமோ?
 தேசிகன் நிற மேருமோ?
 ஆசகம்பல, வீசு மந்திர,
 வார்வ மார, வதிர விரதம். (முற்ற

கீசகன் — சார்ந்தும், சார்ந்துஞ், சகடமெலாம்
 பேர்ந்தும், போர்ந்தும், பொடிபடவே,
 மந்திர முற்று, மழுங்கிடவே,
 யந்தர மாடுக, பம்பரம் போல் (பட்டு

திரிகர்த்தன் — கருவி மாறி யாகுமோ?
 கயங்கள் பலவுங் கடுகுமே?
 புயங்கொ ளங்குசம் புதைய, வியையச்
 சிதையச் சிதையச் சேர்த்து நிறுவ! (முற்ற

கீசகன் — தும்பிக் கையுந் தோலுமெலாங்,
 கொம்பொடு பறியக் கொடுங்கதையாற்,
 கொட்டிக் கொட்டிக் குவிபஞ்சா,
 வெட்டிய தட்டு மிதமெனதே! (பட்டு

திரிகர்த்தன் — தூசிப் படையுந் தூர்த்துமே!
 வாசிப் படவும் வேணுமே!
 பூசிப் படையப், புகழீவாடி,
 மூசி மூசி, மொய்ம்பி னூர்த்து. (முற்ற

கீசகன் — வாசியனைத்தும் வலியழிய,
 வாய்க்கடை ஞாணின். விவிதமெலாம்
 பற்றிப் பற்றிப் பதறிடவே,
 யெற்றிக்கொல்லு, மிதமெனதே! (பட்டு

திரிகர்த்தன் — தொட்டு விட்ட வத்தி ரத்திற் றெட்ட
 சட்ட கம்மெலாங்,
 கட்டு விட்ட ரற்று ரத்திற் கற்ற
 கற்ற கல்விபான்
 மெச்ச விச்ச கத்த கத்து மெச்ச
 சுத்த வீரரே
 நச்சு பற்ற லர்க்கு மெத்த நச்சு
 ணப்பொ லிமனே. (முற்ற முடிய

கீசகன் — தேர்ந்து தேர்ந்து, சார்ந்து சார்ந்து,
 நேர்ந்து நேர்ந்து, பறவை சூழங்
 கருவிமாற, மூசிரொந்து,
 வாணிவாடி, வானநோக்கி,
 ஏளதே ளது! வெல்லவல்லா,
 ரில்லை! யில்லை! யேந்தல் வாரு!
 மென்ன, வின்னல்! சொல்ல மீறி,

யேகும்வகை யின்றி, நிற்க!
 வெஞ்சரங்கள், பாயப்பாய!
 வஞ்சியழ மரவமேகி,
 வஞ்சியர்கண் ணீருகுக்க!
 வல்ல லுற்றுப் போன்றுமாறு,
 வெற்றி யெற்றிப் பெற்ற போது,
 விருதுகூற லாகுமே,
 லென் சமர்த்து, மன் சமர்த்தும்,
 வெட்டவெளி பட்டுலாவும்.
 இட்டமுட னெம்பியர்காண்!
 மன்னன் படை வரமறைந்து,
 நின் றுகாப்ப ணேரமயங்,
 கதுமெலவே கவிந்துகொண்டு,
 பற்றிப்பற்றிச், சுற்றிச்சுற்றி
 யெற்றி யெற்றி, யேமலோகம்,
 நோக நோக நல்கி, நீவிர்
 ஒன்றிமன்ன ரோடவோட,
 வோடி யவ ருற்றநகர்
 முற்றுகைதா னிட்டவுடன்,
 வழிப்படுவர் வேந்தரெல்லாம்;—அதனால்,
 வாகை சூடி, விராட மேவுதும்!
 வேந்தும் வியந்து பொலியு மாறே.

[கீசகன் திரிகர்த்தனை முறியடிக்க]

திரிகர்த்தன்
தனித்தேக

} காணெரி துற்றென கீசக னிப்படி காதிம
 லைத்திடவும்,
 மானகி னைத்திலர் சாபமெ டுத்திலர் வானிதொ
 டுத்திலபர்ஞ
 சானன முட்கின யானையெ னப்பொலி வற்றுப
 டுத்தனரால்
 ஆனன மற்றவ மங்கலை யேனிருந் தென்னப
 யன்னினியே?

(ஏக

இரண்டாம் அங்கம்.

முதல்களம்.

விராடசபை.

விராடன் - மந்திரி - கங்கபட்டர் - சபையோர்

பிரவேசிக்க

- விராடன் — மந்திரி கேளாய்! மன்னார் வளநக
 ரிரவிற் புகுந்தொருவ னிருந்தானு மற்றவன்
 தொத்தொடு கிளந்த தேன்மொழி தானென்
 [னேயோ?
 சிறுகுழவி னினிதமைத்த விறும்புகல்
 [தென்னேயோ?
 வறிகல! மாநிரை வரக்கண்டே, குடிகளெலா
 மோடினார் கூடின ராடின ரவனுடையே!
 யானுந் தெருமந்து பார்ப்பேமா பலகணியி,
 லன்னாயன்னு! யனைத்துமச் சீறுருவற்
 கமையு மமையு! மென்றேனா னென்னுளை;
 யவனை விளிச்சுக் குடந்தமா னாரெலாங்;
 கலனளவு நலனளவு சுரும்புலவு நறுத்தொடை
 வேயந், தம் மகற்கு விருப்ப மளித்து,
 நந்தனன் மனைக்கு நண்ணுதி, ரென்றேன்,
 பொதுவர தாநிரை போற்றிக்கொணர்வா
 ரிதுவரைக் காணே னியம்பு!
- மந்திரி — பொறுமையுள பூபால! போர்புரிந்து
 பெற்றமதைக் கொணராமுன்னந்,
 திறமையுள தந்திரத்தான் மீட்டவகை
 யுணராமற் கீசகன்றான்,
 விறற்படைபோ டிடியெனவே வார்ப்பரி
 த்து நின்றனனோ? வந்தென்றி,
 விறல்பெற்றும் வற்சலங்கள் காணாமன்
 மாழ்கினனோ? வறிகிலேமாற்,

- றுரிதமுள தூதொன்று போய்மின நல
மே கொல்லாம்,
சரிதமுள சார்பிலரே! சொல்லித்தேற்றும்,
வரவுன்னி வரையெண்ணும் வருத்தம்போக.
- கங்கபட் — பெரும துயருழேல்! பேர்பெற்று மள்ளர்
வருவ ரொருநொடியில்; வாளாவினையுரை
போக்க னலமன்று; போன வெருவனைக்
கூவல் குணமன்று கொள், - மறவர்
எள்ளளவு மபசெய முறாருண்மை,
துணைவேண்டிற் றூது வரலிங்கு நிச்சயமே.
- விராடன — முனிவர்! தமது திருவருட் படியே,
வழிசெல னன்றல வெனுமெழி கேட்டேன்,
பரிபவ மற்றேன், பணித்த ரடிகாள்!
- கங்கபட் — புரவல! கேளப், பெரிய சுசர்மற்
கரச ரனைக ரளியுண்டால், -உரமுடைய
புத்திரரை யேவிப் புரிசை நகர்காத்த
லுத்தம மன்னே வுரை-சிலவேளை
துணைக்கும் பனைக்கு மாவர்
நினைக்குந் தருணத்தி நிற்குந் திறமையினே.
- விராடன் — துணைவ! தேர்த்யேற், றூய நன்மொழி,
சென்று சிறுர்க்குச் சேவ்விதிற் கிளந்து, நம்
செல்வ மாநகர் சிருடன் காத்துத்,
தெம்முனை யகற்றித், தீராவேசமாய்
வதிக! வென்னும் மாசி வழங்குதி.
- மந்திரி — ஏகி யவர்க்குரைத் தெய்துவ, னிறைவ! (ஏக.)
- விராடன் — அடிகண் முன்னு ளருளின வாறு [ஞம்;
கழங்கு வினையாடல் காணே னொருநாள்
கழங்கு வினையாடல் காணக்
கிருபையுளவே விப்போழ்து கிடைக்கலாமே.
- கங்கபட் — தலைபோகுங் காரியங்கள் தாம்பலவே யானதனால்
இலையோமற் றிவர்க்குத்தொழி லென்றாரா?

[வியம்பரசே!

விராடன் — தலைபோகுங் காரியங்கள் தாம்பலவேன்.

[முனிக்குமரை

இலைமேலோந் துளியளவென் நெண்ணாரா?

[விருந்தவரே!

(கழங்கு ஆட)

சேவகன் பிரவேசிக்க.

சேவகன்- திருவடி தொழுதேன், திருவுளமருள்க!

(ஓர் கடிதம் கொடுக்க)

விராடன்-இஃதார் கொடுத்தார்?

சேவகன்-திரிகர்த்த னேனிய னாதனொருவன்.

விராடன்-இவணழை யவனை.

சேவகன்-இன்னே கொணர்வ, நென்னுண் டவனே!

திரிகர்த்த சேவகன் பிரவேசிக்க.

திரிகர்த்த சேவகன்-சரணம், சரணம்! சர்வ தயாபர

விராடன்-திரிகர்த்தனேவ, வேகினை யென்ன?

திரிகர்த்த சேவகன்-ஆம், ஆம்! அடியேற் கருள்செயு மாறு.

விராடன்-சுசர்மன் சுகமே கொல்லாம்? சொல்க!

திரிகர்த்த சேவகன்-திருவுளமுளதே, லுய்வதுமாகும்.

விராடன்-ஓ துவ விதனை யோதி யவைக்கண்.

ஓதுவான்-(கடிதங்கொண்டு படிக்க)

மதிக்கு நேர்முக மாகவே பிறந்து,

விதிக்கு வீழ்ம்குக மாகவே வதிபத்

துடிக்கு, மென்மன மாறவே, பெரிய

முடிக்கு நும்மன மிழிந், தொரு மொழியே

தருமெனி, னித்துய ரோகினை தாகப்,

பொருது கீசகன் போரினை மாற்றி,

யுரைவழி யுய்க்க வுடம்படு மொருநூ

துரைக்க வேற்கு முண்மை யாகவே.

விராடன் — பண்டித! விதற்குப் பிரதி மொழியாத்

துதேற் குவமெனுந் துணியே வரைக.

கங்கபட் — இறையே! யதுபோ லெழுத லீசையன்

றறைபோக் கடித்த வவர்க்கு-முறையே,
யவரோ டியாத்த லழகென் றெழுதத்,
தவரா துளக்கருத் துத்தான்-அதனால்,
ஒன்றா ருடம்படி லுய்வர்,
இன்றே, லிகல லியம்பல் வேண்டா.

விராடன் — நன்று நன்று! நவின்ற, தடிகாள்!
வென்று நின்றார் வேண்டின வண்ண,
முடிக்கு மாறு, மேன்மைப்படுத்தி,
வாசக மொன்று வழங்கி யருண்மே.
ஓதுவ! மாதவ ருரைக்கு மாறு,
நன்றா வெழுதி, நம்முன் வைக்க.

(கங்கப்பட்டர் சொல்ல ஓதுவான் வரைந்து இறைமுன் வைக்க)

சுசர்ம! வந்தன் சுவபாப மெமது
வழிப்பகை யாக வைகுவ தாயினும்,
‘அன்பிற் கடைக்குந்தாழில்’ தாலுன்
னிருக்கையு நீலையு மிம்முறையெண்ணிப்
பொறுத்தன மாகப்! போர்வல கீசக
னுரைமேற் கொண்டுட னுடம்பட் றுறைதி!

விராடன் — பண்டித! முத்திரை பதித்து, விலாசம்
வைத்து, வேந்தற் கீயுமாறு
சொல்லிக் கொடுக்க, சேவக னிடமே.

ஓதுவான் — சேவக! விதையுன் செம்மற் களித்தி. (கொடுக்க)

தி. சேவக — கருணைக்கடலே! கடிதங் கொண்டேன்;
விடையுங் கொள்வேன், விமல விறையே! (ஏக,
மந்திரி பிரவேசிக்க.

மந்திரி — புரவல! யானிள வரசர்த் தொழுது
திருவாக் கறிவித், தின்னகர் காக்க
வெழுவது கண், டிங் கெய்தின னடியேன்.

விராடன் — மந்திரி! யென்னு மதியரச் சுசர்மன்
மதிக்கு மாறு மம்ம ரிழைத்து,
நம்மைக் கெஞ்சி நலம்பெற மாட்டிச்

செம்மை நமக்குச் சீருட னுதவி,
யிம்மை மறுமை யிரண்டினும் புநழிப்பறச்
செய்து வைத்த, செம்மல் கீசகற்
கென்ன கைம்மா றியற்ற வுளது?

மந்திரி — இறைவ! வெத்தனை யீயினு மமைபு
மாகலி, னம்மி னறிந்தவ ராகி,
யவைக்கு னெழுந்தரு ளடிக ளருளாத்,
திருவாக் கேற்பத் தேர்ந்து முடிந்த,
னலமென் றடிய னனில்வ, னுகளே!

விராடன் — தயானி தே! தஞ் சரணு ரவிந்த
மகிமை யெம்மால் மொழிய வாமோ!
என்றெம் மவையி லெழுந்தரு ளாச்சோ,
வன்றே யடைந்தோ மா னில் பாக்கயம்;
ஆகலி, னடியேய் கீசக விதைக்குச்
செய்யுமுப சாரஞ், சிறக்க வருண்மே.

கங்கபட் — நகரி கோலஞ் செய்து, திருவிழா
வயர, சல்லா பத்துட னெதிர்கொண்,
டிறைக்கு வேண்டு மெல்லா வைபவ
முறைக்குச் செய்து, பவனி வந்து,
கூடவுண்டு, கூடின வளவி
விருக்க மந்திர மியற்றி யளித்துச்,
சிறுரா ருதவிச், சீரெலாஞ் செய்ய
லறமே யாதலா, னிபற்றல் கடனே.

விராடன் — அவையோ ரனைவரு மறிமி! னதுபோ
வின்று முதற்கு வென்றித் திருவிழா
வயர்ந்து, நிதமு மானந்த மனுபவித்
திருந்து, கீசகன் வரவு பார்த்துச்,
சிறப்பெ லாஞ்செயச் சேர்மின்! சேர்மின்!

அவையோர்—

அந்தர முந்தின சுந்தர மந்திர மிந்தர லோகமொ டிந்துறு முந்
துறு மந்தம்-குலை கழைகதலிகள் கோலம்,

எங்கணும் விஞ்சுற மந்தியுந் தந்தியுஞ் சிந்துகோலமுப-வனமெ
ன வழகுள வாக!

சந்தர மிஞ்சின மங்கையர் தம்மொடு முந்து மோகமொடுவந்து
கலந்துறு மைந்த-ரமுதுணு நடமிடு மோதம்,
எங்கணும் விஞ்சுற வம்பரம் வந்தென நம்பு மாறுநவ-விதமுள
விழுவயர் வாஃ! (ஏக)

உத்தியான வனம்.

விருதசாரணி பிரவேசிக்க.

விருத — மன்னன் றேவி மகிழு மரறு,
மலை தொடுக்க வேண்டின மலர்கள்,
இப்பூங் கர்வி, லெல்லா நலனெடு
மிருக்கக் கண்டே னாக! விவ்வனம்,
இமையவர்க் கியற்றிய தென்றே வறியேன்?
செங்கா லனமுந், செம்பொற் பெடையுந்,
கொஞ்சிக் கொஞ்சிக் கூடுங், கமல
மலர்விரி பொய்கை மனோகர மாகக்,
சூயிலுந், கிளியுந், சிடியுந், முகியுந்
சிறகர் சிவிர்த்துத், தண்சினை தவழ்ந்து
மென்கனியருந்தி, மெதுவாகக் கூவச்,
செய்துவர் குன்றிற் சோந்த நறும்புணல்,
மென்மலர் வளர்த்து, மதுவா வழிய,
மதுகர மயின்று, மதுவடை தட்ட,
மூழ்கி வந்து, மிசைந்திளைப் பாறச்,
சொல்லுந் சொல்லுந்! சோபனச் சோலை!
யாகவி, னிதனின் றிளமலர் கொய்ய,
விதமே யல்லா, லேத மிலையே. (மலர்
கொய்ய)

(உத்தரை, சுமதி, சுசீலை, இவர்கள் பிரவேசிக்க)

சுசீலை - நேற்று நாம் வந்தபோது நாவற்பழம் பழுத்திரு
க்கக் கண்டோமே! இன்று நமது உத்தரை வந்திருப்பதால்,

கொஞ்சம் உதிர்த்துத்தின்று, பூப்பறிக்கலாம்.

உத்தரை - மரம் எங்கேயிருக்கிறது? இதுவரையில் நான் பார்த்ததேயில்லை.

சசீலை - அதோ! அந்தக்குளக்கரையிற் பூத்துக்காண்கிற பவள மல்லிகை யருகில்.

உத்தரை - ஓ! தெரிகிறது! போவோம்! (பழம் துகர)

சுமதி - அம்மா! அதிகம் திண்ணாதே! நெஞ்சு கட்டும். நேரமாயிற்று! அம்மாள் கோபித்துக்கொள்வாள்.

உத்தரை - பூப்பறிக்கவேணுமே! மல்லிகை மொட்டிகளைக் காணவில்லையே! யார்பறித்தவர்?

சுமதி - சற்று எட்டிப்போனால், வேண்டும் மலர்களுண்டு விசாரமேன்? (எட்டி ஏக)

உத்தரை - இந்த வாடாக்குறிஞ்சியின் நனைகளைக்காணவில்லை! கிள்ளினது கிள்ளினாற்போலேயே இருக்கிறது! யாரோ இப்பொழுதுதான் பறித்திருக்கிறார்! இந்த வண்டி என்ன வண்டி சும்மாத்தொடர்ந்து தலைக்கேறுகிறது! புப்பறிக்க வொட்டுவதில்லை! (மலர் கொய்ய)

சுமதி - அதோ! அம்முல்லைக்கொடி வளைகிறது! யாரோ பூப்பறிக்கிறார்!

உத்தரை - ஆம் ஆம்! யார்? பார்த்து வா!

சசீலை - ஆமாம்! உத்தரை மாமியார் ஒளித்திருக்கிறாள்!

உத்தரை - காற்று சங்கைபிடுப்பதால் காண்கிறதில்லை! செவ்வையாய்ப் பார்!

சசீலை - ஆம், ஏம்! சொன்னாற்போலவே ஒருத்தியிருக்கிறாள்! இங்கே எப்படி வந்தாள்?

உத்தரை - அவள் கையில் அழகான மாலை இருக்கிறது! வாங்கிக்கொண்டுவா! சு. செல்க.

விருதசாரணி - யாரம்மா நீ?

சசீலை - நான்தான்! மந்திரிமகள்; எமது ராஜ குமாரி

உத்தரை, யுமது கை மாலைமேல் மோகித்தாள்.

விரதசாரணி - இன்னும் சற்று தொடுக்கவேணும்; நான் மாலைதொடுக்கத்தான் வந்தேன்.

சசிலை - ஆனால் வாரும்! நாங்கள் எல்லாரும் மலர்பரித் துக்கொணர்வோம்; நீங்கள் ஒருபுறமிருந்து தொடுக்கலாம். (எல்லாவரும் மலர்கொணர விருதசாரணி தொடுத்து ஈய.

உத்த - நாரு றித்தின நீர்ந னைத்தெழி னாக தொய்யக மாகவே

சீரு ருக்கொள மேய பற்பல சீக ரம்மிரு சாலகம்

ஊரு நத்தினம் காலு முத்தினம் வாரி மொத்தின வாறெ னம்

போரு கத்துறை மானு மெச்சின போதி லம்பக மானதே!

ஆ ஆ! நன்றாயிருக்கிறது! நாகர் ஜடைவில்லை நவரத்தினத் தால் இழைத்தாற்போல் இருக்கிறது! சுமதி! இதை எப்படித்த லையில் வைப்பது? சற்று வைத்துவிடு!

சுமதி - இதுமாத்திரம் வைத்தால் எப்படியிருக்கும்! ஐ டை சிங்காரம் செய்துகொண்டால் தேவையில்லை!

விருதசாரணி - அம்மா, உத்திராய்! உட்கார்; தலைபின் னிப் பூத்தைத்து விடுகிறேன். (புனைக.)

சுமதி - சுறுக்காப் போவோம் வா

(சு தே சுஷ்ணை பிரவேசிக்க)

சுதே - கண்ணே! இத்தனை நேரமென்ன? கானோமெ ன்று ஒடிவந்தேன்! திரும்பம்மா, பார்ப்போம்! ஆ! ஆ! நன்றாயி ருக்கிறது! இது யாரம்மா தைத்தவர்?

சுமதி - இந்தச் சோலையில் கந்தர்வ மானு போல் ஒருத் தி வந்தாள்: அந்த அம்மாள்-

சுதே - எங்கே! எங்கே! போய்விட்டாளா? அந்த அம் மாளை ஏன் மனைக்குக் கூட்டிக்கொணரவில்லை? வா! போய்ப்பா ர்க்கலாம்! (விரத-பைக்காண.

ஏனம்மா! சங்கோசமென்ன? நமது அந்தப்புறத்திற்கு

யாரும் தடையின்றி வரலாமே! குழந்தைகள் கூப்பிடவில்லையா? அவர்களுக்கென்ன தெரியும்! வாரும் போவோம். (அனைவரும்

ஏக.

மூன்றாவது களம்.

நாடக சாலை.

தீக்ஷிதர், சந்யாசி, இவர்கள் பிரவேசிக்க.

தீக்ஷி - இன்று ராஜக்கிரகத்தில் போஜனம் வெகு பசந்தாச்சது!

சந்யா - உமக்கென்ன! சர்வதா சாப்பாடுதான்!

தீக்ஷி - அதென்ன! அன்னம்பிரம்மமயமல்லவா?

சந்யா - பிரமை யென்று சொல்லும்!

தீக்ஷி - பிரமை விட்டால் பிரம்மந்தான்!

சந்யா - வாஸ்தவம்! கொஞ்சம் அதிகமாய் விட்டதாற்றான் தீப்படி இருக்கிறீர்! இன்று சமையல் விசேஷமென்ன?

தீக்ஷி - தாங்கள் எல்லாம் விட்டதாற்றான், சுரோத்ர

சூட்சுமமேயில்லை! ஓர் பரதேசி பாடுவதைக்கேளும்!

அமுதோதன மமுதையொவ வருந்தப்பல கறிகள்
இனிதோவினி தெனத்தின்பன வெல்லாமப ரிமிதம்
கனிதேனொடு கற்கண்டுபால் கிருதம்மிகு சரிதம்
கமலாசன னொரு காலமுங் கதிக்காவித முறவே.

சந்யா - நன்றாகப் பாடியிருக்கிறான்! யாரப்பா இவ்வளவு பசந்தாகச் சமைப்பவர்?

தீக்ஷி - பலாயனன் என்னும் பரிசாரகன்! இன்று நமது உற்சவத்துக்கு வந்தான். அவனது கைபாக விசேஷத்துக்காக அக்ரசாலை ஆதிபத்யம் அளிக்கப்பெற்றான்

சந்யா - ஆ! ஆ! அதிபாக்யவான்! குட்டுப்பட்டாலும் கலியாழிக்கை கொண்டு குட்டுப்படவேணும்! பரிசாரகதவம் ஆனாலும் ராஜாறுக்கம் விசேஷமல்லவா? அரமணைச்சம்பளம் அரைக்காசு ஆனாலும் அதுக்குச்சமானமுண்டா?

தீக்ஷி - அட்டா! இதென்ன இப்படிச்சொல்லுகிறீர்? பா

கசாஸ்த்ர பரிக்ஞானியல்லவா? அரத ரசமே ரசம்! அந்தச் சமையலே சமையல்! அந்தக்கையே கை! அசாத்யம்! அசாத்யம்! ஒரு கொப்பரி ஜலத்தை ஒரே கையாலெடுத்து பந்தி முழுதும் கங்காமிருதம் சேட்கிறானே! அவன் சமர்த்தை என்ன சொல்ல!

(சேவகன் பரிமளத்தட்டுடன் பிரவேசிக்க.)

சேவகன் (ஓர் புறம்)- பார்ப்பாரப் பையன்கள் பிதுங்கத்தின்று பிதற்றுகிறார் போல இருக்கிறது!

(வெளிப்பட)- சத்து!

தீக்ஷிதர் - ஏதடா நீ யிங்கே வந்தது?

சேவ - சுவாமி! தண்டம்! இன்று சதிராக உத்தரவாயிருக்கிறது. ஆனபடியால் இந்தப்பரிமளத்தட்டு கொண்டுவந்தேன். ராஜா இப்போ வருவார். உத்தரவு! இதை இவ்விடம் வைத்திருக்கிறேன். (தட்டு வைத்து ஏக.)

சர்யா - ஓய்! தீக்ஷிதர்வானே! உமக்குக்கொண்டாட்டம் தான்!

தீக்ஷி - அது என்ன?

சர்யா - திரயமேத யக்ளம்!

தீக்ஷி - திரயமேதமா? ஏது நூதனமாய்ச் சொல்கிறீர்? மறைவென்ன? சும்மா சொல்லுமேன்!

சர்யா - மறைவு ஒன்றுமில்லை; சசஜம்தான்! உமக்கே தெரியும்! வேணுமானால், சொல்கிறேன்கேளும்!

(திரயமேத விதி)

இளங்கொடியின்ற யிளைய வெள்ளிலை

புனன்மீ னுகுத்த பூகச் சுருளும்

முத்துச் சுண்ணம் முகில ளாவிய

பொதும்பர்ப்பட்ட பொருண்மண மாலும்

சுடையொடராம் கலமட னனையி

பச்சைப் பூரம் பணிரீர் பெய்து
பரிமள வாடை பரிந்து வீச
ரமணீ கரமாந் திரயமே தம்மே.

தீக்ஷி - ஆ! ஆ! சித்ரம், சித்ரம்! சொல்லும், சொல்லும்!
இன்னொருவிசை கேட்போம்.

சந்யா - கேட்பான் ஏன்? சம்சயம் வேண்டாம். யதேஷ்ட
மமாகத் தாம்பூல தரணமாகட்டும்! உம்! உம்! போஜன சேஷம்
பூர்த்தியாகட்டும்!

தீக்ஷி - (பரிமளத் தட்டைப்பார்த்து) - ஆ ஆ! நிரம்ப வி
சேஷம். "பூகீபலசமாயுத்தம் நாகவல்லி தளேர்புதம் கர்ப்பூர
சூர்ணை சமயுத்தம்" இதென்ன! ஏலம், கிராம்பூ, ஜாதிக்காய்,
ஜாதிபத்ரி, வால்மிளகு, குங்குமப்பூ!- இதென்ன? சந்
தனம்! பணிரீர்விட்டு பச்சிலை கர்ப்பூரம் கஸ்தூரி சேர்த்திருக்கி
றது! உம்! உம்! நல்லவாஸனை! நல்லவாஸனை! வெகுசுகம்! வெ
குசுகம்! ஒளதும்பர பத்ரமிருந்தால் அதி சிலாக்யம்!

சந்யா - ஓம்! ஓம்! தீக்ஷிதர்வாள்! ஆரக்கத்தில் அழுந்தி
அவதும்பர பத்ரத்தை யழைக்காதேயும்! உமக்குவேண்டும் ஆ
நந்த பத்ரம் என்னிடத்திலிருக்கிறது. வாரும்! ஏதோ சந்தடிகே
ட்கிறது! சிக்கிரம் வந்துட்காரும்! (அமைதியுடன் இருக்க.

விராடராஜன் வைபவத்துடன் பிரவேசிக்க.

சேவகன் - வழி! வழி! விலகு! விலகு! உம்! உம்! விலோ!
விலோ!

விராடன் - சேவக விரந்தச் சிங்கா தனத்தை
மாதவரவர்க்குத் தருதி! (சேவகன் எடுக்க விரைவில்
(அளிக்க.

கங்கபட்டர் உட்கார்த்து-

சித்திரப்படங்கள் சிறந்து விளங்க

வெத்திறத் தோரு மிறுமாப் படைய

நற்றிற முளதீந் நாடக சாலே!

விராடன் — உத்திரை பிறந்த நாவிரி லுவந்து
இத்திறச் சாலே யேற்பித் ததன
விப்பொழு தவணன் னடனம் பயில
வாய் தைய!

கங்கபட்டர்— விகிதம்! விகிதம்!

வேண்டது தானே!

மந்திரி— விமல வாரீய!

அவிநயர் தமக்கினி தருளி னவர்கள்
நவின நடனம் செய்வர்.

கங்கபட்டர்— நல்லது!

விராடன்— சேவக! சந்தனம் சிந்தாதெடுத்து

மந்திரி கைக்கொடு! மகிழ்ந் தெல்லாரும்

தரிக்கு மாறு தாம்பூல மளிக்க! (மந்திரி சந்தன முதலியன

ாக.

தீக்ஷிதர்— கொஞ்சங் கூடக் கொடும்!

சந்யாசி- கூசாதேயும்!

எனது பங்குங் கூட இருக்கட்டும்!

(எ ல் ல ா ரு ம் ச ந் த ன பு ஷ் ப தா ம் பூ ல ம் பு னை க.)

(நடனம் தொடங்க. வாத்தியம்.)

(பிரகந்நை, உத்தரை, கோமளை, சுமதி, முதலாயினர்

பிரவேசிக்க)

கோமளை - நீதான் போவேன்!

உத்தரை - நன்னாயிருக்கிறது! நான் மாட்டேன்.

சுமதி - சுருதி சேர்த்தாய்விட்டது! கோமளாய்!

இதென்ன தர்க்கம்! நாம் கற்றதைக் காணவன்றோ, ராஜ

ன் விஜயமாயிருக்கிறார்?

(கோமளே நடனம் செய்க.)

இராகம் - வசந்தம். - ஆதிதாளம்.

இங்கித லீலாயிர்தம் - வேணு

சுந்தர கானு மிர்தம்.

மந்தர மானஸ தந்தர வைபவ

விச்சின் னௌபாஸன வேதாந்த விசுருதம்- (இங்

பிரகந்நளே - அம்மா உத்தராய்! தாமதமேன்? பெற்ற த
கப்பனாரிடம் குழந்தைகள் தாம் கற்ற வித்தையைக் காட்டினால்
லவா, அவர்கள் மிகவும் பிரியப்படுவார்கள்! ஒன்றும் சிந்திக்கா
தே! சீக்கிரம் வா!

(உத்தரை நடனம் செய்க.)

இராகம்-கல்யாணி. ஆதிதாளம்.

நீ இஇ-இ இவர மளிமதன கோபாலா அ அ

அ அ இப-சுபகதி தருவிமல (நீஇ)

1. காஅஅ-மா-காரா

பி-மா-காரா

ஸ்ரீங்-காரா

லீ-லா-பே-தா (நீஇ)

2. மாய மாகிமன மாகி யாதினுளு

மாதி யாகியறி வாகி நீதமுறு (நீஇ)

3. ஸ்ரீஇஇ இஇகர நளின தளநய-ஒ

மிருது வசன தருணியி தரமண

தவசர ணவிணைக டராம லடிபனை [விட,

விட ரெனுசினைவு வரவுபா யமளி (நீஇ)

4. நீஇஇஇஇ யிதமுடனெனை யினுமணையா அஅ

அஅவிதமுனுப காரமல ராமவினிவாதுபுரி

யாஅது வரல நீதியல தாகுமது மனமா அஅ,

யதுகுலப் ரியமுக விமலவி கிதசுக

சுருதிமுர ளியமிர்த கானு லோல (நீஇ)

சந்யாசி — கா-லூ-லீ-லீ-இ (இருபக்கங்களிலும் சிரக்
கம்பனம்செய்ய)

தீக்ஷிதர் (பக்கத்தில்) — ஹா! ஹா! என்னரஸம்! கால் நாலா
னல் ஓலமாகத்தானிருக்கும்!

ஓய்! ஓய்! ஒரே இழுப்பாக இழுக்கப்போகிறது! சற்றுரிதானிம் !

சேவகன் }
மறைவில் } இராகம்-யமுலா. ரூபகம்

“ப்ரேமை மீருது-கிருபை பாரடி.

பெண்ணே-ரதிக், கண்ணே.”

தீக்ஷிதர்-

சாபாஷ்!

ஹா! ஹா! சித்ரம்! சித்ரம்! பாட்டுப்பாடினால், இப்படிப்
பாடவேணும்! சபாஷ்! சபாஷ்!

சந்யாசி- ஓய்! ஓய்! ராஜசபை! கொஞ்சம் ஞாபகமிருக்கட்டும்!
தீக்ஷிதர் - சரி! சரி! சந்யாசியோடு சேர்ந்தால் சர்வமும் தத்தம்
பண்ணிவிடவேணும் !

சேவகன் - சத்து!

விராடன் — பார்க்கப் பார்க்கப் பக்குவ மாகப்
பவிப்பதாலிது பாடினர் யாவர்?

உத்தரை — பிரகன்னளை யெனுமிப் பேதை பாடினர்;
தாளத்தோடே தானவ ளியையின்
ஏதில ரிவளை யெதிர்ப்பது மரிது!

விராடன் — உத்தம ரேயிம் முத்து வடத்தை,
யுமது கையா லுபசர மாக,
பிரகந்நளை யெனுமிப் பிரியை கழுத்தி
லணியும்! (கொடுக்க)

கங்கபட்டர்- அம்மா! அன்புடன் கைக்கொளும்!
(ஆரம்போட)

(ஒர் வீராவேசம் கேட்க.)

முண்டாத்தட்டுதல்-டாட்டர்!

வீரதொனி-யாஅஅஅஅஅஅஅஅஅர்

போஒஒஒஒஒஉய்!

(எல்லாரும் வியந்து வெளிவர)

அரங்கத்திற்குப் போம் வழி.

ஜனங்கள்-பிடி! பிடி! அடி! கட்டு!

சிலர்-பாபி! பத்துப்பேரைக் கொன்றானு!

விராடன்-அரவமென்ன வறிந்துவா சேவக!

(சேவகன்

ஏகிவர)

சேவகன் — வாசவ நென்னொரு மல்லனா-மவன்

யாசகம் செய்வன மல்லையே-யதி

லேசகம் செய்தவ ரில்லையா-மினி

யோசனை யென்னமோ சொல்லையே!

விராடன் — அற்புதம்! அற்புதம்! ஆனந்தவடிகாள்!

என்னு மில்லா திப்போ தியங்க

என்ன செய்வேம்? எமதறி வின்றிச்

சமர்த்த னாகச் சமரே செய்யச்

சொன்னார் யாவர்?

மந்திரி -

சோதனை செய்து

சீக்கிரம் சேர்வன்.

(தெருவில்)

(பலாயனன் சட்டுவமெடுத்து ஓட)

பலாயனன் -

சொல்லச் சொல்லப்

போகாமற் போக்கி றித்தனம் காட்டவா!

சட்டுவ மெடுத்துச் சமர்த்தெலாஞ் சரியப்

பல்லை யுதிர்ந்துப் பருந்தாட் டாட்டிக்

கொல்ல வல்லா ரில்லை யென்னு?

தெருவழி ஒருவன் - இவனென்ன மடையன்! என்கால் வீணா

நகங்கிப்போயிற்று! இவனை யென்ன வெட்டிக்

கொண்டு போகிறது? என்ன ஆத்திரம்? அரம

னையானென்றால் ஐந்து கொம்பா? மந்திரிவருகி

றார்! மாட்டிவிடுகிறேன்.

மந்திரி — நீயே னிவிடம் நின்று நலிந்தாய்?
 ஒருவன் — சவாமி! சவாமி! சட்டுவமெடுத்துப்
 பலாயன னோட, யானாமோடி
 யவனைப் பற்ற, வென்னை யவனும்
 விரலை யழுத்தி, விரைவிற் போனான்!

மந்திரி திரும்ப - பிரயவர மகிப! பலாயன னிப்போ
 சிலகத் தோடே சேர்ந்தா னென்னத்
 தெருவழி யேகத் தெரிந்த செய்தி
 யறிந்து வந்தேன்.

விராடன் - அனியா யம்மே!
 இனிய வடிசி வினியார் செய்வர்?
 வீண்வம் புக்கேன் வெருளிச் சென்றான்?
 நமனுக் கிரையா நாச மாவனே!
 பாவம்! பாவம்! பரிசா ரகனே!
 விரைவிற் போவம், விபுத வாசே!

கங்கபட்டர்—பொருகிறவீரன் போர்செய் தாலும்
 வருகிற விதிதான் வழித்தம் கும்மோ?
 பலாயன னின்றிவ னாவி யழிப்பன்;
 பரிபவம் வேண்டாம் புரவல!
 மடையனை யறிவேன்; மற்போர் புரிவன்.

விராடன் — என்னி, னிணிமேற் றுமத மின்றி
 யரங்க மனை தும், அனைவரு மாக. (அனைவரும்
 வர..)

(மற்போர்க்க் களம்)

வாசவன் — நில்! நில்! நானொரு நல்ல புத்தி
 சொல்வது கேட்டுச் செருசெய. லாம்நீ!
 சட்டுவ மெடுத்துச் சமைக்குந் தொழில்விட்
 டிப்போர் புரிய வெவரே யேவினர்?
 உன்னுட னெதிர்த்தா லுலகோர் கிரிப்பர்!
 உயிர்மே லாளை யுள்ளது நிஜமேல்,

ஒன்று முளரூ தோடிப் போரீ!

பலாயனன் — மட்டுகள் சொல்லின் முட்டாளே! யுனை
விட்டே னல்லன்! துட்டப் பயலே!
பொட்டா வுண்ணைப் புடைத்துப், பறக்க
விட்டாற், பாவ மொட்டிக் கொளுமோ?
முட்டியு முரணும் முடிக்க கொள்ரீ!
மூத்தா னுண்ணை முகக்கப் போரார்!

வாசவன் — மிச்சந் தின்னுங் குச்சப்பயலே!
அச்ச முறுமில் வடியினை மாற்றி
விட்டுப், பின்னர் வீரம் பேசே! (மற்போர்
செய

அரங்கத்துளார் (தம்மிற்புகல.)
கரகர வென்று சாசிகள் சுற்றிக்
கடிதொடர் கையைக் கட்டி யிழுக்க!
நிலத்தை யுதைத்து நிமிர்ந்து குனிய!
வலசார் காட்டி யிடசா ரகல!
வாசவன் முதுகுதை யுண்டது வுண்டது!
பிடித்தான் மடையன்! பின்கட் டாகக்
காலைத் தட்டிக் கடுகி யடித்தான்!
மருமம் பாய்ந்தான் மடையன் னுனே!

(வாசவன்-வீழ அனைவரும் எலுமிச்சம்பழ
மெறிந் தார்க்க)

விராடன் — பலே! பலே! பலாயனா! சபலம்! சபலம்!
கைகொடு! இந்தா கனக வளைகள்.
(கைகொடுத்த வளையீந்து தேர்மேல் வைத்துச்
செல்ல)

முன்றும் அங்கம்.

முதற்களம்

விராடபுரம். சித்ரவீதி, இராஜசபை.

கீதநாமாவளி.

மோகனம், லாத்தியம், சீசகன் வரவு, உத்தரன் எதிரேற்றல்.

சீசகா சீசகா - கம்பிரகேசரி

சீசகா சீசகா - கண - கம்பிரகேசரி சீசகா

உத்தரன் — மாதுல! வாதுல மகன்று மகிழ்ந்தேம்
போதுள பொன்னி புனையெழின் மார்பிற்
றுதைந்து தவழ்ந்து வருத்து மருத்தியால்
சிச்சலு மும்மை நினைந்து நினைந்து
நேர்கொள நின்று நமஸ்கரித் தேனே. (தொழ)

சீசகன் — அப்பா குழந்தாய் ஆண்டாண்டு வாழ்க
இப்போதுனைக்கண் டென்சிரம மிழந்தேன்
விஜய வைபவம் விரும்பிக் கொணர்ந்தேன்
விராட மெல்லாம்

அனைவரும் -

விஜயம்! விஜயம்!

(கரகம்பனம்)

விராடநகர் மகாஜனங்கள் சாற்று

வாகைமாலே.

ஓதுவான் — இந்த விராட மிருக்கு மெளியேம்
உய்யு மாறும் முயர்பெருங் கருணையால்
அற்புத வடவினடுகளம் புக்குத்
தப்புதலின்றித் தரியலர் சோர
வென்ற வீரக் கழனிணய்!

எமத றிக்கை யிஃதிவை கேட்டி.

2. நென்ன லறைபோய நேரலான் றிரிகர்த்தன்
இன்னல் விளைக்க வெண்ணி யொருக்கால்
இன்னு மிவனுறி னெம்மாண் பழியும்
ஆகவி னின்னக ராரிட மென்வ
எண்ணி யிருக்க வெமத பேட்சையால்
உபேட்சை செய்பா தோகை யோடருண்ம்.
3. துடவை தன்னி லுயரா மண்டபம்
அரங்கோ டனைத்து மணிபெறச் செய்துளேம்.
இயன்ற வேளையி லவ்விட மனைந்து
போர்த்தொழில் பயிற்றி யுமேதவர் படையென
எம்மருஞ் சிறுவரை யியக்குதி யளியால்.
4. வழிவழி சிறந்து வாழ றந்திறல்
பொலிக பொலிக புவன மனைத்தும்
மலிய வாயுள் மால்செஞ் சேறடி
மனதி லுன்னி னோமருள் கூறுமே.
5. இருக்கையு சிலையு மீந்தெமைக் காத்த
செருக்கை றினைக்கச் செய்துஞ்சீ ரெல்லாம்
எள்ளள வாயினு மிதமுட னேற்றுக்
கணித்தருள் கேசரி. (முருகீந்து வாகைசூட)

அனைவரும்.

விஜயம்! விஜயம்!

சீசகன்

— நகருளோ ரெல்லாம் நல்கிய சிறப்பு
மறப்ப தன்றான் மொழிந்தவையே தும்
அரசொ டாய்ந்தினி தறையே னாக.
என்று முமது வாழ்வினை யெண்ணி
வேணது புரிவன் விடையளித் தருளிர்

மந்திரி

— பொன்னி னோடை பொலிவுறு புகர்முகம்
மன்ன னுணையின் முன்னித் தந்தேன்;
தீருவடி தொழுதேன்; தேவரீர்
இறையவ னவைக்க னெழுந்தரு ளலாமே.

கீசகன் — உவகையுடன் யோதின பழியே
ஏகுவ மமைச்சே.

மந்திரி -

பாகனே கொணர்க.

(மாதர் ஆரதியுடன் பிரவேசிக்க.)

மாதர் ஆரதியெடுக்க

மாதர்க் கழகு மனதி லொன்றுங் களங்க மிலாமை
நீதம் நீதம் கிறையைப் போக்கின் நிலையும் நிலலாது
ஏத மேது மெமக்கி லாம லென்னு மாவாயேல்

மாத வனருண் மலிய நலமோ டென்னு மாளாமே. (மாதர் ஏக)

(இராஜசபையிற் கீசகன் பிரவேசிக்க பவனிகோலத்துடன்.)

விராடன் — குளிர்நன் முரசுங் குழைய மலிந்த
புகழ்பெறு கேசரி புகர்முகம் பொலிய
வீற்று வருகையேற்றுச் செலவு
விகித மாக விற்பன ரேபுடை
சார்ந்து பெருகச் சயமே! ஐயமே!
விராட மனைத்தும்

{ அவையோரணைய அரசன் சென்று
அஸ்தலாகு கொடுத்திரங்கச் செய்ய.

அனைவரும் — விஜயம்! விஜயம்! (கரகம்பனம்)

மைத்துன வெத்துணை யாயினு மழியா
மித்திர ரல்லார் மிடற்றிற முடித்துப்
பத்திர மாகப் பரிவுட னிந்கைர்
தழைத்தெழுந் தேரங்கத் தந்த வயப்போர்
கேசரி யேசரி! கிளர்செங் கரங்க
டந்தவை சேர்ந்து தளர்வெலா மாறக்
கூட வுண்டெனைக் குளிர்வித் தருள்க.

கீசகன் — வருத்தி யருத்தியால் வெஞ்சம ருழல
வருளிய வேளையா லனைத்து கிறப்பும்
பெறவென விருந்ததும் பாக்கியப் பெருக்கே!
யாகவி னெத்துணை யேவினு மதற்கோ

கீசகவதம்.

ரப்பிய னல்லே னைரூட்பெரு மானே!

- ஊண் -

விராடன் — பலாயன!

பலாயனன் — இதோ படைத்தே னடியேன்.

கானப்பரியன் — ஏமத் தாலம் இதமா யளித்து
விமல வமிழ்தும் வியப்புறு கறியும்
நறுநெய் பாறயிர் நவில்சிற றுணவும்
நல்குற வின்றி நல்கிய சிறப்பு
திக்குத் திகந்தமுந் தேக்கிய தென்னே!
கொளத்துப மணியுக் கோவிந் தார்ப்பிதம்!
(எல்லோரும் கோவிந்தா!கோவிந்தா!)

போசன மானதும் பூஞ்சார் தணிந்து
பணிநீர் பையப் பெய்திரு மொகரத்
தணிமணிப் பீவிச் சிறுகாலாடிப்
பெருமண முறுமணப் பொதும்பர்ப் பொருளுடன்
மென் பட்டிலையு மிசைந்திளைப் பாற
மெல்ல மெல்ல மேலவை மல்கவே.

விராடன் — மந்திரி முன்னர் மொழிந்த போல
விந்திரச் சாயன் மந்திரப் பாக்கம்
அமைந்துள தோசொல்?

மந்திரி — அமைத்தது முன்னே!
இமையாதவரு மிமைக்கு மணிகளர்
பட்டின மாடு முட்டின பொழிலும்
அரங்கச் சாலை யாலய மனைத்தும்
எட்டின மட்டும் எண்ணுற் றேனியான்
அழகுட னமைந்துள ததிசய மன்னே!

விராடன் — இங்ககர் மேவு மனைவரு மினிமேல்
 நன்னய முதலு நம்மைத்துனராம்
 சேகச் சேசரி இளர்வயப் போரில்
 மன்னிய சிறப்பு முன்னி யேபெற
 விதமுறு நாம மாலை கதம்பெறச்
 சேர்மின் சேர்மின் செவ்விதி னுரைப்பாம்:—
 நாமமாலை (நாதநாமக்கிரியை)
 சொந்தமெனச் சொந்தமெனச்
 சொந்தமெனக் கொண்டனந்தம்
 பத்திரத்தோ டிச்சகத்து
 ணிழல்வதா னெகிழ்ந்த சுகம் — நினைவாக
 நத்திழைக்கு முத்திழைத்த
 சத்திர வித்தாரணையே
 நித்தமு முத்தரிக்க நேரும்மே. (குடையீக)
 பௌவமென வாக்ரமித்த
 தெவ்வர் செவ்வி வெளவுமொரு
 செவ்வனெங்கிச் செல்லுமாபோற்
 காம்பிழைத்த கம்மிழைக்கும் — அடையாளம்
 கொத்துடன்கு லைந்தபுட்பம்
 பத்திரம்பு னைந்தவயப்
 போத்திருந்து பொலியு மாறே. (கொடியீக)
 கல்வடல்க லைத்தவன்கைக்
 கெல்லெழிலி றுத்தமணி
 கொல்லரத்தம் குழித்திட்டு
 வில்லென வளைந்த வந்தம் — அணியாக,
 வப்பணைய ழித்துமகன் நட்பினை யந்தமுகம்
 செப்பனிட்டுச் சேர்ந்தவந்தம்
 ஒப்பனை யொழிந்தகய முந்தவே. [விருதனிக
 காருடன்க லங்கி யேகிச்
 கடருடன்க ளிந்து தாமும்
 அலருடன திரந்து வாமும்

பேருடன்பெ லத்துலாவும் — பெயர்நாடு,
 வற்புறுத்தித் தம்பர் காச
 மற்புதத்தோ டார்த்திபெற
 வெற்பிருத்த மேவியென்னும் வாழவே (நானமீக
 இந்தநக ரெக்கழுத்தஞ்
 சேர்ந்ததொரு சொற்கழுத்தம்
 வாசகம்வ ளர்கழுத்தங்
 கீசகங்கி ளக்குறித்தம் — என்னேகாண்
 பாசனம் பரவுபடைக் கோசனைத் தலைவனாக
 நேசன் கீச கனைநாம
 கேசரி யென்னுவாமக் கிழவோனே (கேசரிப்
 பெயர் மானம் புனைக) (எல்லோரும் கரகம்பனம் மெய்தேக)

இரண்டாங்குளம்.

அந்தப்புரம்

(சுதேகூணை, உத்தரை, கோமலை, சுமதி, விருதசாரணி, சுசீலை,

இவர்கள் பிரவேசிக்க.

சுதேகூணை — வாசவ னென்ன வந்த மல்லனை
 நாசம் செய்வோன், நமத டிக்களைத்
 தலைமை மடையன் றுனென, விறைவற்
 குரைத்த தேவரே? கோமளாய் மொழிமோ.

கோமலை — வேத்தவை தன்னில் வியன்முனி பட்டன்
 நேத்தி யாக நவினன் மொழியான்
 மற்போற் கியைந்து மாலைகுடினன்.
 கண்டேன் கண்டேன் கவினுறு காட்சி
 என்னாற் சொலவு மியலுமோசொலும்?
 மடையன் வரவும் மல்லனை தழிவும்
 கண்டேன் ல்லாற் காணே னென்றுமே!

சுமதி — நென்னல் மடையன் கல்கிய வமுது
 இன்னு மெவர்க்கு மெய்துத லருமை

அருமை அருமை யைங்கறிச் சுவைதான்
மன்னவை தன்னின் மடையன் வரவு
பெரும்பே நென்னப் பேச லாமே.

சுதேசுணை — அடிசி லரைநொடியி லாக்கலு மன்றிக்
கடிமணச் சுவைபல கோலிற் சேர்த்தென
வொருபகல் போலபற் பகலு மமைவது
மற்புதமன்றே வமைத்தோ ளிகளே!

சுசீலை — அடிசி லமைப்பறி லதிசய மென்ன?
அதேதொழி லாக வாண்டாண்டு பழகி
யுளனாற் நேர்ச்சி யுற்றுள னன்னே?
விவேக மேதும் வேண்டா வித்தொழில்
மடைய ரனைவ ரித்தொழில் வல்லார்;
கோமளை குறித்த காதியு மதுபோற்
றினமு மற்போர்த் தொழில்செய மிகுமே;
சத்திர வித்தையு மத்தன் மைத்தே;
அத்திர மென்னி லதிசய விஞ்சை;
யதுமொரு வேத மெனுமே யுலகே.

சுதேசுணை — சுசீலை சொன்ன சூழ்ச்சி யேசரி!
சுராசுர ரெல்லாஞ் செய்தவம் பலவா,
லொப்பிலா வத்திர முதவப் பெற்றுப்,
போர்த்தொழின் மிக்குப் புகழ்ப்பெற லானு
ரென்னக் கேட்டுளே; னின்றுமெ னெம்பி
கீசகன் வரவுங் கெட்டான் றிரிகர்த்தன்;
இல்லெனி னெனத்தனை யிகழ்ச்சி யுறுவேம்!
அரசியல் போகி யாட்கொள நிற்பேம்!
அத்துணை யெம்பி யித்துணை காரும்
பிறப்பொன் றுளதாப் பேணின னல்லன்
வரவுங் கானேன் வெகு நாளாக!

உத்தரை — அம்மா னடுகள மேகுமு னெனக்கு
ஆடல் பாடற் கமைந்த பலவுந்

தப்புத வின்றித் தருவே னென்னச்
சொன்ன சொற்றான் சேட மாச்சுது.

சுசீலை

— அம்ம! கேளா யம்மா னனைத்துந்

தந்துள னெனவா தோரணர் சொல்லக்
கேட்டே னின்னுமென் னையனாற் பலவுந்,
திரிகர்த்த தேசம் போனது முதலா
நிற்கவு மிருக்கவு நேரமே யின்றி
நேர லாரை நெருக்கு முபாய
மிரவு பகலா யெண்ணின னானான்.
உம்மிட யோக முயர வுழன்று
வென்று வந்து வேணுடம் பாடு
யாத்தலி னித்தனை யாநிய மென்ன
வறிந்தே னாகவே வம்மா னைச்சொல
ஏதுவுந் காணே னெல்லா நுக்கும்
முக்கிய மாக வன்னையை வேண்டிச்
செயம்பெறு மாறு செய்த தொன்றுமே
பெரும்பே றென்னப் பேசலாமே.

உத்தரை

— நென்னற் கனவு மதுவே யாகி
கண்ப டாதெரி கண்ணுற் றேனியான்.
எல்லவன் வந்து மெழுந்தே னல்லன்;
சரீர மெல்லாஞ் சடசடப் புந்றேன்.

சுதேகூளை

— விருதசா ரணியே வேண்டின மலர்கள்
கொண்டி வந்தென் னொருநிர்ச் சிறுவிக்
களித்தி யென்னி னாகத் தணியும்.

விருதசாரணி—வேண்டின மலர்கள் விரும்பித்தருவேன்—(ஏக)

சுதேகூளை

— குளிர்நன் மருதம் குழைந்து வீசப்
பிவிடுபிடுத்துப் பணிநீர் பெய்துக்
கொணர்நி கோமளாய் கோகில மொழியே.

(உத்தரையை நோக்கி)

சின்ன ளாகச் சிறந்தநம் நகரில்

எல்லா நாளும் மந்த மாருதம்
வன்னக் கிளிகள் வளர்கின்ற
சின்னச் சோலைச் சிறுமுல்லையின்
பெருமணம் பெற்று
வந்தே நென்ன விவரிக்க,
சந்தோ ஷத்தொடு சுரும்பர்ப்பெண்கள்
மஞ்சு லாவிய தேம்படி மஞ்சனம்
விஞ்சி யிறைக்கையில்—
கன்றின தேனடி கண்ணே மணியே!

சுமதி — ஆம்ம கேளா யம்மானுனக்கு
வேண வேண வைபவக் கருவி
யாடற் பொருட்டுத் தந்து ளானால்
கொணர்வ னேகிக் கோகில மொழியே. (ஏக)
(புறங்கடை கீசகன் சேவகனுடன் பிரவேசிக்க.)

கீசகன் — சுமதி, சுதேஷ்டனை சுகமே கொல்லாம்?

சுமதி — சுகமே!

கீசகன் — சுமதி யேருவதெங்கள்!

சுமதி — உத்தரை மகளுக் குதவு பரிசு
கைத்தல மூளதோ கேசரி யன்னே?

கீசகன் — கொணர மறந்தேன், கோயில் சென்று
மேனிலை யறையின் மல்கிய மணியாழ்
பாங்கர்ப் பயிலும் பல்லவை யேனம்
எல்லாம் கொணர்தி! யேருக, சேவக. (சும-சே-ஏக.)
வருமள விந்த வாயி விருந்து
சிதிகா லாறிச் சேருவம் வரவே
(விருதசாரணி மலர்கொய்து வர)

நடி — பிடிபோ லடிபெயர்த்துப் பெருமையந் தயர்ந்தவ்
வடிமே லருள்பெய் தாடுசிறு பொற்கொடிபோற்
றலைசாய்ந்து தனையறிந்து தண்ணனைகள் தாங்குகா

வஞ்சியே வஞ்சியே மென்மேனி யார்பரவ
வெய்துமோ வில்லையோ வென்றயர்க்குஞ் சிற்றிடையாள்
எய்தின ளெய்தா விதம்.

சீசகன் — புயலோசெறி சூழலோபொரு மயிலோ வரு மயிலோ
கயலோகவர் கண்ணோநடை கனமோகன தவமோ
துனமோவிவ ளெனதாருயிர் நலமோ நினை மனமோ
எனமோவென வினவேனருண் மானெயெனைக் காவாய்!
இக்கோல மொழிந்தென்னித வெழிற்காதவி யாக
மிக்கோரெனு மிக்காருனை யெக்காலமு மெச்ச
வைப்பெனென துயிரேதரு வாய்விட்டொரு சொல்லே
யிப்போதரு ளப்போதுறை மாதேமருண் மடந்தாய்!

விரு-எப்போதுமுன் நெண்ணம்மது தப்பேதரு மமன்றால்
இப்போதெனைக் கைக்கொண்டவ ரைங்கின்னர ருளரால்
செப்பாமொழி செப்பல்லது சம்மைக்கெனுஞ் சிதைவே
வப்பாலரும் பழியாமது நப்பாசையா னுசம்

சீச — அஞ்சாருயி ரன்பர்களை யணைதல்லது கற்போ?
கெஞ்சும்மெனை மிஞ்சும்முன தஞ்சொல்லரு ளாமோ
எஞ்சாதென துயிரேயினித் தஞ்சம்மெனை வாழ்வித்
தெஞ்சும்படி யருளாய்கிளி கெரஞ்சுங்கனி யதரம்.

[தழுவவர-ஓட]

சுதே-என்னேயெனு மில்லாததோ ரெழுமல்மக ளேயுள்
மின்னேயொளிர் முகமுற்றிலு முத்தேபொலும் வியர்வை
பின்னேயுற்ற ளோக்கம்பெரி தகமுற்றிலும் வெதிர்வு
என்னேயிஃ தென்னேயிது மென்பாதுரை யாயே!

விருத- அன்னேயரு மலர்கொண்டிவ ணனுக்கும்முன மனுசன்
இன்னேயெனைச் சுட்டிப்பல சொல்லாவுரை சொன்னான்
நன்னேயது நன்னேயது நவிலாய்விதி வசத்தாற்
றன்னேயுள னெனுமெண்ணிற் ருழ்வுமமுனற் பாலோ?

சுதேகூணை— அம்மா பொறுபொறு. அஞ்சாதேரீ,
சும்மாச் சொல்லல சொல்லலு மாமோ?
கேட்பேன் கண்ணே கீசகன் வரவே
காப்பே னுணைரீ சுவலைகொ ளாதே.
அம்பொன் மெத்தையி லணிமலர் பரவி
புத்தரைக் கின்ன வுபசரிப் பாயே. (விருதசா
ரணி மலர்பரவ ஏக)

[கீசகன்-சுமதி இவர்களாடற்கருவி தராது வர]

சுககின் — பொருத்தரு ளக்காள் பணித்தேன் பெருநாள்
போர்த்தொழி லாகப் போயின, நேற்று
வேண்டு சமாதா னத்துடன் சேரார்
ஏகின ரின் றிவ னெய்தினன்;

சுதேகூணை:— இருக்க!

நன்று நீதான் நல்கினை யாக!
உன்னு வின்னக ருயவே யாக!
தன்வினை தன்னைச் சுடுமெனு மொழிநீ
யுணர்வை யென்னினுயலா கும்மே.
இத்தனை யேற்றம் பெற்ற வெனக்கோர்
பெண்சொற் புத்தி பேணலு மாமோ
வெனுமே மாப்பா லிகழ்ச்சி செய்யேல்;
உடன்பிறப் பாதவி னேதின; னுனக்கிஃ
தோதின னென்னு ஓராஞ் சொல்லேல்.

உத்தரை — அம்மாள்! உரைத்த தறிகல னிப்போ
சும்மாவிருந்து சேரலா மென்னு?

சுமதி — அம்ம! உத்தராய்! அவசர மாமோ?
செம்ம லம்மான் செய்துள தெல்லாஞ்
செவ்விதி னிப்போ தறிய லாமே

(கீசகன் மனதில்)-எல்லா வருமின் றினங்கிய போல

என்ன வென்னை யேமாற் றுகிரூர்?
யானு மிவர்பா லனவா காமோ?
இவ்விட மினிநம் மெண்ண முடிக்க
வேற்ப தன்றா லேருவ மனைக்கண்.

சுமதி — கீசக வம்மான் கேட்டிலன் போலும்?

கீசகன் — உங்கள் கோர்ட்டி யொன்றுமே யுணரேன்.

உத்தரை — ஆடற் கருவி யனைத்துந் தருவே
னென்று ரைத்த தென்னை கொல்லாம்?

கீசகன் — சேவக னைத்தான் கொணர விடுத்தேன்,
இன்னு மவன்வரக் காணே, னேகி
யானே தருவ, னிக்கண மம்மா. (ஏக)

(மனதில்) ஆடற் கருவி யனுப்புவ தன்றி
யவ்விட மேக லயுத்த மினிமேல்;

கதேகக்ஷணை } கீசக னென்மேற் கோபங் கொண்டு
மனதல் } போயின னென்ன வாய்கிறே, னென்னிற்,
ராமத மின்றித் தன்முகம் வேறு,
யென்ன வென்ன வென்மகள் கேட்க,
வன்ன வன்ன வன்பொ டறைந்திலன்.
என்னோ டேதுஞ் சொல்லா தேகினன்.
இஃதவ னெண்ண மிதமல வெனுமே!
யாகவி னின்று மென்ன வென்ன
கூத்துக ளாமோ! குவலய மெல்லாஞ்
சிரிக்க வெம்முடன் சொர்க்கை கிடமோ
வறிகிலு; னீதற்கோ பெண்ணாப் பிறந்தேன்
அரச னென்ன னறைவா னந்தோ!
வண்ண மகளின் வாய்மையை யென்சொல!
விறுதசா ரணியா மென்பது வாய்மை!
அவளுயிர் காப்பா ரைவருங் கூடிற்
கீசகன் கெடுமே! யெமக்குங் கேடாம்
எப்படி யாயினுந் தப்பித் தலரிதே.

பாபி யானே னிரவு மொழியா
தேங்கி யயர்ந்தே னென்செய வம்மா !

கூனி பிரவேசிக்க.

கூனி - மகராசி யாத்தா !

சுதேகூணை - ஏது இத்தனை நாளும் வராதவள் அதிசயமாக
வந்தனை ?

கூனி - என்னம்மா சொல்ல ? ஏதோ இத்தனை நாளும் உங்க
ளால் வீடும் விளக்கும் வச்சிருந்தேன். இப்பொழு
ததுக்குச் சனி பிடித்தது.

சுதே - என்ன சமாச்சாரம் ?

கூனி - என்னம்மா சொல்ல ! எனக்கு எழுபது வயசாச்சுது.
இந்த மாதிரி வரும் என்னு விசாரிக்கவேயில்லை.

சுதே - நீ சொல்வது தெரியவில்லையே ?

கூனி - என்னம்மா சொல்ல ! நீங்கள் நன்னாயிருக்கவேணும்.
ஏதோ ஆயிரங்காலத்துப் பயிர்.

சுதே - விவரமாய்ச் சொல்லேன் !

கூனி - பெரிய எசமான்காலத்து இருந்த இருப்பென்ன ? அதை
எல்லாம் அழிஞ்சுபோனவன் கெடுத்தானே. இப்
போது விடிஞ்சும் விடியாமற் போச்சே. உங்கள் எச
மாணை எத்தனை நாள் மாரிலும் தோளிலும் வளர்த்
தேன். அவுக நன்னாயிருப்பது எல்லாருக்கும் இளக்
காரமாச்சே ?

சுதே - என்ன நேரிட்டது ? அவருக்கு வந்தது எனக்கு வந்த
தல்லவா ?

கூனி - அதுக்கென்னம்மா சந்தேகம். புகுந்த வீடு நன்னாயிருந்
தால் பெத்தவீட்டில் பிரியமுண்டு. அதுவும் அப்பன்

ஆத்தாள் இருக்குமட்டும் தான். அண்ணன் தம்பிகளுக்கெப்படியானாலென்ன? அவுக பாடு அவுகளுக்கு ஊரெப்படியானாலென்ன? ஆறெப்படிப் போனாலென்ன? நேரமாச்சுது நான் போய்வாரேன்.

(போக எத்தனிக்க)

சுதே - கூனி! கூனி! நில் நில்! ஏங்கே போகிறாய்? ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.

கூனி - என்னமோ உங்கதம்பிக்குப்பூ வேணுமாம், அதுக்காகப் பூங்காவனத்துக்குப் போகவேணும்.

சுதே - இப்பொழுது இவிடம் புஷ்பம் வரும், கொண்டுபோகலாம். நீ ஏன் வயது காலத்தில் அத்தனை தூரம் போகவேணும்? வண்ணமகள் வரும் நேரமாயிற்று.

கூனி - வண்ணமகளை நான்பார்த்ததேயில்லை. அவள் எவ்விடம்? இங்கே வருவானேன் தெரியவில்லை.

சுதே - அவளுடைய நாயகர்கள் ஐந்து கந்தருவர் என்ன இவ்விடம் ஓர் விருதமனுஷ்டிக்கற்பொருட்டு வந்திருக்கிறாள் இதோ வருகிறாள்.

(விருதசாரணி பிரவேசிக்க)

கூனி - அம்மா! நினைக்க நினைக்க நூறுபிசு. ஆயிரங்காலமிருக்கவேணும். பெண்ணைப் பறிகொடுத்த பாவி நான். இந்த வயசிலாருமில்லா தேங்கித்தவிக்கலாச்சே. உன்னைப்பார்க்க என் மகளுடைய நினைப்பு வருகிறது. கொடுத்துவையாக் கொடும்பாணியானேனே. இப்பொழுதிருந்தால் இவ்வளவு தூரம் பூவுக்காக வயசு காலத்தில் வரவிடாளே. என்செய்வேன் எந்தலையெழுத்திப்படியா. என் கண்ணே! என்னைத்தவிக்க விட்டாயே? என் கண்ணே! ஏ தெய்வமே. (அழ

சுதே - ஏன் அழுகிறாய்? உனக்கென்ன சூறை? அரசனையதித் தவர்க்கதிபாக்கியமானால் எடுத்தவர்க்கெவ்வளவு வேண்டாம். அரசனிருக்கையி லுனக்கு விசாரமேன்?

விருதசாரணி - அம்மா அழவேண்டாம் நானிருக்கும்வரை உனது பெண்ணாகவே பாவித்துக்கொள்ளலாம். அரசனையெடுத்த கைத்தாயெனச்சுதேக்கூணையம்மனும் சொல்லவில்லை. போனது போகட்டும், அம்மா அழவேண்டாம். நானே புஷ்பமெடுத்து தினந்தோறுந்தருவேன். இருப்பிடமறியேன்.

கூனி - மகளே ஆயிரங்காலமிருக்கவேணும். நான் செவ்வையாக மாலை தொடுக்கிறேனென்னு எல்லாரும் வந்து நச்சுகிறார்கள். இல்லையென்று சொல்ல மனம் வாரதில்லை. பூந்தோட்டத்திலிருந்து ஒரு நாழிகைக்கப்பாலொசந்த மாவிகை தோணுதே அங்கே வந்து விசாரிச்சாத்தெரியும்.

சுதே - (கூனி முகத்தைப் பார்க்க)

கூனி - அம்மா உனக்குத் தெரியாததா?

சுதே - தெரிந்ததுதான். விருதசாரணி வருவாள். நீ யெல்லம்போகலாம்.

கூனி - மகளே நான் போய்வாரேன்.

விருதசாரணி - நல்லது அம்மா நானே வருவேன்

(கூனி முதலனைவரும் ஏக.)

மூன் றுந் தி க ள ம் .

கீசகன் மனை .

(சந்திரோதயம் .)

[பூவைக்

கீச - அலைகட லமர்ந்தோன் பாதம் பொறையுடன் புனைந்த
குமுத நல்வாய் மலர்த்திக் கோகிலந் துயிலக் கூவ
நிசிசரன் வெருவ வோட நேர்ந்தவ ரிதய மல்கக்
கிரணவெண் கொம்புக்கூடு முயல்வந்து முளைத்த தம்மா.

உபாலம்பனம் .

பிறந்ததோ பனிக்கடல் வளர்ந்ததோ வான்மனை
யிருப்பதோ வீசன் எழின்முடி யாயினும்
வெறுப்ப தென்னே வெண்கதிர் மணியே
கறைப்படு மியல்பலவே காண்
கறைப்பா டமுதமுங் கடுவா கையினே .

விரகநவீர்சி .

நொந்து மூசி நோற்று விம்மி
வெஃகி யார்ந்து வாய் மலர்த்தி
வாடி யுள்ளம் விண்டு வீழ
மதி யழிந்தென் ? னொளி நிறைந்தென் ?
என்படு துயர மெவரே யாவர் ?
மாணின மருளும் வானிடம் விரும்பும்
கண்ணமு திவணுறக் காணே னென்னே !
காணினு மின்புறக் கதுவ நோக்கக்
காணக் கயக்கி மாண மயக்கி
வீண வெள்ளை விழைச்சிக் கொண்டு

போனப் போலப் பொலியு மலியு
மணைய வாசு மகலு மாமவள்
செய்தி யென்ன சொல்ல வாமோ ?
வெப்போ விடியு மெனக்கு மின்னே ?

புலரி. சோலை.

விருத } பொன்னி லாது பொலிந்தது கவியே
சாரணி. } யென்றுழ் வரவு கடுத்தது வெளியே
சென் றிரந்தது மந்தி யிண்டையே
அன்ன மல்க வரற்று காலையே.

காலை வணக்கம் .

சோதி வானவ சோக முனிந்தெனை
வாதி யாதருள் வாயைய வேறொரு
நீதி யாலுயர் நேச னெனக்கில்லை
யாதி நேசனீ யாகுவை யன்பினால்.

உலக றிந்துமுன் னுருவறி யாவண
மிலக ளின்ற வெழின் மணி யாதவ
கலக மேது மிலாதெனைக் காப்பதுள்
குலந லம்மெனக் கூறுவ னாதியே.

சொல்ல லாவுரை சொல்லவு மென்மனம்
சுட்ட முன்றிடுஞ் சோகமே யுற்றிடும்
வெல்ல லாமோ வினைப்பயன் வானவ
விட்ட தொட்ட வினைபொறுத் தாள்பவ.

முற்பகல் மொழிந்த மாற்ற முடிவுற வேண்டி னின்னே
கற்பகச் சோலை யெய்தி கடிமலர் கொய்து கூனி
யுற்பன மாளி கைக்க ணுபசர மீந்து போந்து
பிற்பகல் சுதேட்டி னைக்குப் பேணினை செய்வல் யானே.

சோலைநிலை .

ஆபதனம் வேத கீத மாயுமவ் வலிய னில்லை
சேயசெம் போத்து மில்லை சிறுகுயிற் கிளியு மில்லை
நேயமாங் கள்ளருந்தி நெகிழ்த்திடு மளியு மில்லை
பாயிருட் பனிக னைந்த பன்மலர்ப் பொலிவுங் காணேன் .

மலர் கொய்யல் ,

நாடினு நனைசிறிதா னல்லரசி நலத்தகையே
தேடினுந் தினைபெரிதா தேனமை தடங்கண்ணி
வாடினும் வம்பணைய வாகுமோ வேய்த்தோட்கே
யாடினு மழகலவா லகிலமெலாந் தொழுந்தகைக்கே .

(மாலை தொடுத்தேக)

கூனி - அண்ணை சாரணி வாராள். சற்றரவம் போடாது குந்தி
யிரும். நான் வெளியே போய்வாரேன்.

கீசகன் மனை.

கீசகன்	}	அம்ம வருதென் னாவி யிம்ம
பலகணி		செம்மை யான சித்திரப் பாவை
வழியாக		யென்னை சேர முன்னடி னோக்கம்

தூல்லை யாக மல்கின விடையே
சிரிக்க வமையு முல்லைய ரும்பர்
ஏழுறு நோக்கும் காழுறு மனமும்
என்னைக் கவர விருமாந் தேகொல்
அருளுடை யம்மை யிருளினிட மலரா
வரும்பின் வம்பு விரும்பித் தந்த
தவப்பய னின்னே யுவந்தன னானேன் .

மனைமுகத்து கூனி } அம்ம வா ! கண்ணைவா ! கண்பணியே
எதிராக்காள } வா ! நீ வருவை என்னு இப்போதான் வா
சல் வந்தேன். கினைக்க நினைக்க நூறாயிசு. மாலையுட் தொடுத்த
தாச்சா ? எங்கே பார்க்கலாம். (மாலைவாங்கிப்பார்க்க)

நன்னாயிருக்குது. நானும் நன்னாத்தொடிப்பேன். இப்போ வயசாச்சுது. தள்ளலில்லை. தீனிமெலனக்கென்ன வேணும்? நீ நன்னாயிருந்தாலதே போதும். அம்மா ஆயிரங்காலமிருக்க வேணும். நீ வருவையென்னு முறுக்குப்போட்டுவச்சேன். இரு அம்மா. கொண்டுவாரேன் கண்ணே.

(மடைப்பள்ளிபோய் புழைக்கடை ஏக.)

கீசகன் } கண்ணையிவ ணின்னேவரக் களைந்தேனுறு துயரம்
எதிர் } எண்ணுதெலா மெண்ணிக்கடி தேகிற்றென ஆயிரே
நின்று } நண்ணினினி யுன்னுலது நண்ணிற்றெனி னிதமே
பண்ணிப்பணித் தருள் தந்தெனை யாள்வாய் பெருமா
னே.

நிருத } கருவாக் காய வருகா வேற்றென
சாரணி } வடுத்த காட்டிக் கடுத்த பெய்வித்
மன்ன } தின்னு மென்னு மிகமுடம் போம்பப்
வைநோ } படுத்த பழமை யெடுத்த விளமை
க்கி ஓட } தடுத்துத் துய்க்க விடுத்து மடுத்துக்
குடிகெடுத் தாளே கூனியு மென்னை,
வம்புந் தம்புந் தும்புந் தெம்பும்
பேசிப் பேசிப் பின்றொடர் நீசா
காலமுனக்கிஃ தாலுறு சோதி
சண்டாள னெனை யண்டா தகலக்
கணித்தருள் கீர்த்திக் கணித்தருள் மூர்த்தி!

கீசகன் } முட்ட முட்ட வெட்ட வெட்ட
தொடர் } வெட்டிய முட்டிவிட் டோட வுயிரே
வுண்டோ விலையோ வெய்துமோ வென்ன
வேங்கி யயிர வேகிக் கவற்றிச்
செம்மையு நிலையுஞ் சீர் தூக்காது
தன்னல மலிய வென்னல னலித்துத்
தருக்கிச் சிறுக்கித் தயங்குபு வென்ன

மன்னவை கோட முன்னினை யாக
வின்னவை சொன்னவை யென்னவை

யாகா ;

வாயினு மாக! வென் னாக்கினை யுண்டே
யெள்ளள வாயினுந் தள்ளள வறியேன்
பின்னுள தொன்றும் பேணுவ னல்லன்
ஆதவ மென்னை யலைப்ப தந்தோ!

(ஆதவத்தால் முர்ச்சிக்க; பின்னர்,
தெளிந்து மையல்கொள, வேக)

பொன்போலு மேனி பதறிக் குலைகுலைய
வென்போலு மீளி யெதிர்த்த ததீசபமே
மின்போலு மோடி முடிபணிய வேலாதோ
வென்போலு நெஞ்சே யிரங்கு.

நா லா ங் க ள ம் ,

இ ரா ஜ ச பை .

விராடன், கங்கபட்டன், மந்திரி முதலினர் பிரவேசிக்க.

விராடன்-போர்த்தொழி வியன்ற பொருட்செல வனைத்துங்
கார்த்தொழி லாய கருகிதி யெல்லாஞ்
சேர்த்தல கிட்ட செவ்வக் கணக்கை
யவையோர் நாப்பண் நவையறக் கிளத்தி
யேலா துளவே னூலா விடமுங்
காலா ளனுப்பி னூலா மிறையு
மோவா துய்க்க மேவா விருக்கப்
பன்னு ளாயு மின்னாண் முடிபெனச்
சொன்னு லானாய்,

மந்திரி -

சுகிர்த மகிப !

சின்ன ளாகச் செயல்வே றின்றி
யொப்பிய னோக்கித் தப்பிய னீக்காத்
தொகுத்துச் சுட்டி வகுத்துக் காட்டி
முடித்த முற்று நொடிப்ப வின்னே
கேசரி யோலை கிழித்த விலக்க
மேசரி யாகின் மாசற முடிமே
நின்றன தறைவன்,

(அரவம்-

விராடன்-

கிற்க, கிற்க !

நற்றவ மாது கொற்றவ வென்று
கூவிக் குலைந்து,

கங்கபட்டர்-

கவிந்து விழுந்தார் !

எத்தகை யானுந் லத்தகை யாரொரு
பாவமு மறியா ராவது மடமும்

நாணு மச்சமும் பூணு மியல்பா
 விவ்வவை யெய்த வெவ்வகை யனர்த்த
 மெய்தின ளாமோ ?

துவரைப் }
 பண்டிதன் }

அம்ம! அம்ம!

இன்னுயிர் வாடி ஏங்கினள் என்ன!
 முன்னிவள் வாட்ட முடித்துள னவையில்;
 இஃதிவ னுற்ற வேதுவை யறியேன்
 கேளா மென்னின் வாளா வாமே
 யுணர்ந்தில ளாகி லென்செய் கோயான்?
 விமல வாரிய! வாரி யெடுத்து
 வாரி கொடுக்க.

கங்கபட்டர் }
 எடுத்து நீர் }
 கொடுக்க }

கொடுத்தல் விகிதம்,

துறவி யாகளிற் குறைவொன் றில்லை
 பருகிப் பிழைத்தென் பிழைபொறு மம்ம.

(சாரணி தேர்ந்து எழ.)

துவரை } என்னை யறிவை யாகவி னிகழா
 ப்பண்டி } வளைத்தும் வேந்துணர் வானினி மொழிமே
 தன் } யெட்டுணை யேத மெவர்மாட் டேனு
 மொழியா மொழிதனை மொழிவது சதமே.

(விருதசாரணி யறைவது)

விருதசாரணி - யதுகுல காம்போதி.

மழைமலிய வழிகொழுதுந் திருவிளைய விழைவாகித்
 தழைகுடிக ளினிதோங்கிப் பிழைகளையப் பெட்புறாஉம்
 பழைமுறையி னளித்தழிக்குந் தழைமுக நிதிக்கிழவ!
 உவப்பறாஉம் வினைநசைஇத் தவப்பயனுந் தானழீஇ

யவத்தமாம் வசைவாகை சுமப்பதூஉ மழகாமோ?
 துவக்குறூஉம் வினைவசத்தா லவம்பிறவாக் கிடப்பேனை
 நவக்கொடுமை நீர்பெருக நினைப்பதூஉ நலனாமோ?
 மறப்பறூஉ மனங்கலங்க நிலைகலங்கி விழுவென்னை
 யிறப்பறூஉ மெழிலழிய வடர்ப்பதூஉ மருளாமோ?

—ஆதனூல்

பகைப்பெருமை யறுமகிமை மிகச்சிறுமை பெறுமுரிமை
 யிவைமுறைமை யவைபொறுமை யன்னேகாண்!

பெண்ணிழிமை பேய்கலுழ்மை யெனும்பழைமைக் கிழ

[மைத்தே.

விராடன் : வரலா வேரடி விரும்பின வாடி
 யையந் திரிய வறையா கிற்கப்
 பல்லோ ரிரங்கப் படுத்த தெவனை?
 சொற்சொர் வழியச் சொல்லிக் கொளுத்தி
 யவையோர் முறையே நவையறக் கோடி.

விருதசாரணி : (தலைகுனிந்து நிற்க)

துவரைப் } பெண்ணைப் பிறந்தவளிப் பெரிய சபைவர
 பண்டி } வொண்ணு ததற்கோ ருற்ற பெருந்துய
 தன் :- } ரிருக்க வேணு மென்சிறு புந்தியிற்
 நேர்ந்தது மொழிவன் றிருவுள மருள்க ;
 ஏதிலர் பெருக்க விறுத்த மகிமையன்
 கேசரி யலா து கிளத்தப் பொறுமோ ?
 சிறுமை யுரிமை செய்ய முறைமை
 யன்றென மொழிய வகன்றுள தையம்.

விராடன் - சிறுமை கண்டிலன் !

து-பண் -

சிறுமை கண்டிலன்,

சிறுமை யுரிமை செய்யு முறைமை
 யன்றென வறிக்கை-

- விரா - ஆயினு மென்ன
சூற்ற முளது ?
- து-பண் - சூற்ற முளது
கொடுமன வேட்கை.
- விரா - கோடல் வேட்கை
காளைய ரியற்கை.
- து-பண் - இயற்கை யியல்பே
வியலு முயற்சியோ ?
- விரா - இயற்றின தொன்று
மியம்ப வில்லை.
- து-பண் - இயம்பா மாபு
மெழிலுடையார் நிலை.
- மந்திரி - நிலையை யலைத்தது
கேசரி போலும் ?
- து-பண் - போன்மை யன்றென
பாவமே புகலும்.
- மந்திரி - பாவம் புகலப்
பொருத்த முளதோ ?
- து-பண் - பொருத்த மிலதேற்
புகன்றன ளாவள்.
- விராடன் - அவையோ ரேநீ ரவைமுன் னெவையு
மறைந்த தறிவீ ராகவி னிதினும்
விளங்க வேண்டின வேண்டிய வினவி,
யியைந்தன வேற்று, நயந்தன மொழியி
னொல்லையி னேகி யோதன மற்ப
மயின்று வருதும்; (விராடன் கங்கபட்டர் ஏக)
- மந்திரி - இயைந்த திருவுளம்.
இறையவ னவையி லெய்து முன்ன
ரினிதுறு வழக்கை நனியுற வாடிச்

சாக்கி கோடிச் சமர்த்துடன் முடிப்பம்.

(விசாரணை செய்ய

ஊண் .

நடி : வாழையும் விழையும் வெள்ளியி னிலையிற்
 றுழையு மிழையவ லோச்சை யளித்து
 மாழையி ழைப்பினி வினிதே யென்ன
 வேழையும் விழையு மோழைச் சுவையு
 மூழையுங் கலமு முகக்க வுவப்பவே.

கங்கபட்டர்:-பலாயன வென்னு மவசரப் பட்டுக்

கலாச மாகக் காரியம் பண்ண

லாகா தென்ன வாகா யுரைத்துள்ளன்.

பலாயனன் :- } என்ன விலையோ வெப்படி யாச்சோ
 } வேதா னுலு மிதமாக் கொளுமே. (ஏக)
 . (விராடன், கங்கபட்டர் சபைவர்.)

மந்திரி - அரசே யவைக்க னாய தறைவன்
 பத்தினி யாரைப் பங்கப் படுத்த
 நினைத்த விடத்து நோலா னாகப்
 பதித னாக்கிப் பிறவுழி போக
 விடுக்க விதிக்கும் விராட விதியே-
 யவ்விதி வரைந்துளா ரவையோ ரரணே.

(விதியீய.)

விராடன்:-

விதியை நோக்கிற் கதிவே றில்லை
 பதியை யளித்த பசுபதி யாகவி
 நெமதாக் கிணையா னிம்முறை பொறுத்து
 விதி விலக் காக மதித்து
 மன்னித் துளானுல் மாணவை யறிக.

(எல்லோரும் ஏக)

4-வ து, நாலாமங்கம்

—:~:—

முதற்களம்.

நாடகசாலை.

சூரியாஸ்தமனம் - இரவு.

நடி :-கண்மணி யுற்ற கிலேசங் காணுதல் கொடிதென் நெண்ணி
விண்மணி விசயம் செய்து வேலைவாய் வீழ்ந்த வெல்லிப்
புன்மணி புனைந்த போர்வை போர்த்த புன் மாலைப் போது
முன்மணி முகத்துச் செம்மை யில்லெனு முகங்க டித்த.

வி-சாரணி } தன்வினை தன்னைக் கொல்லப் பிறர்வினை பிதற்றி யென்ன
நெந்து ஏக } வெண்ணினு மிறைபே யெய்த்த விளக்கர முன்ன முன்ன
வென்மனந் துடிதுடிக்க வினிக்கதி வேறே தென்ன
வொன்றுமே யுணரேனுகி யுயர்ந்தன மரம் போன்றேனே

2. கொடுமையைச் சொல்ல நாவுங் கூசுதே சூலைசூலைந்து
விடுக்கவு மனமே வாரா திடுக்கணும் வருமா லின்னு
முடுக்குட னிதற்கு பாப முடிப்பது நவையே யாகா
தடித்தவ ளாய வென்னை யாதரிக் காத தாலே.

3. என்னவா விருந்தா லும்மே யேதினி விளைத் தாலும்மே
தன்னவன் வேறே யாகான் றன்னலான் வேறே தானே
யென்னது நென்னெற் கண்டே னென்னுமே யகில மல்
[லால்
வன்மன மானதல்ல வாய்மைதா னென்னுங் கொலலே.

4. மெல்லியர் நல்லா ரென்று மெத்தவுங் கருதா ராகி -
யெல்லியல் குவை யத்துப் புல்லியல் காணப் போமோ
வல்லியல் கருதி யென்ன நல்லியற் கழிவு முண்டோ
கல்லியல் காலத் தும்மே கைக்குமெய்ப் பலமே காணும்.

5. முன்வினை பின்ன லைக்க மேடைப் பதுகி மென்னே
யுன்னுதக் குணர்வி லாத வாசிமே லாசை யாகி
லென்னுணக் குரியை யாமேக் கறியிலா வுவுரே போலச்
சின்னருஞ் சீச்சி யென்ன வுன்பெய ரொழியா தாமோ !

பிரகந்நனை- பெருமை வழக்கம் பிறழ லாமோ

காண- தீரவி லொருத்தி யேகலு நேத்தி !

யென்சொலு முலகம் ! புன்சொலிற் பிழையா.

வரங்க மாயினு மிரங்க வருமோ ?

பேதை யென்பதும் பொய்போ கும்மோ ?

விரு. அரங்க மாகலி னிரங்க லானேன்

சாரணி- பேதை யாகப் போந்தது பொய்யோ ?

புன்சொ லுலகம் பிழையச் சொலுமோ ?

பெருமை பிறழ வழக்க மாமோ ?

நேத்தி யேக விரவா லெனுமோ ?

பிரகந்நனை- இரங்க வாவது மரங்க மல்ல.

பொய்யே யென்னப் பேதை யேகுமோ ?

புன்சொ லெனுமோ வுலகம் பிழையப்

பிறழ வழக்கம் பெருமை யாமோ ?

என்ன நேத்தி யிரவி லேகவே ?

விரு. சா- பெருமை யாகு வழக்கம் பிறழப்

பிழையா துலகம் புன்சொற் சொல்லப்

பொய்யே யென்னப் பேதை போமோ ?

இரவி லேக னேத்தி யென்ன

விரங்க வாயினு மரங்கம் வருமே.

பிரக- பேதை யாகலிற் பின்முன் பாரா

தரற்ற லானு யறியா வழக்கும்

சரியெனு மோவுன் னிரதஞ் சாயா

முன்னி ருக்க மேவுமோ வுனக்கு

முறையு ளாகா வுறுதியிதுவே.

- வி. சா- பேதை யென்னின் பின்முன் பாரா
தாற்றா வழக்கு மறிய லாயிற்
சரியெனு மேயென் னிரதமுஞ் சாயும்.
இதுவே யாகு முறையுள் ஞாறுதி
முன்னி ருக்கப் பின்மே வாதோ?
- பிரக- சாகச மென்பது மாதர் மகிமை
சகச மாகக் கோடி யென்மொழி.
யவ்வழி யேக லகித மாகா
பின்னர் வருவது புன்மொழி கண்டாய்
வைத லுனக்கு வாய்மை யாமோ ?
- வி. சா- மகிமை யுறுவது மாதர் சாகசங்
கொடிய மொழியும் சகச மாமோ
வகித மேவ லவ்வழி யாமே
புன்மொழி வருவது பின்னர்க் காண்டி
வாய்மையின் வைத ஸெனக்கா வாமோ ?
- பிர : நமது வழக்கு நால்வ ரறிவது
உசித மன்ற லுரைக்க லானேன்
மடமை யாகி லறிய வருமோ
காலமு மிடமுங் காண வேணு
மாகளி னிவணுனக் கவசர மின்றே.
- வி. சா- நால்வ ரறிவது நலமா கும்மே?
மடமை யுடமை மாற்றி யாமோ?
காலமு மிடமுங் காணலு நலமே.
யாகளி னிவணின் நேகலு மழகே.

2-வது. இரண்டாங்களம்.

மடைப்பள்ளி.

பலாயன்- சாரணி யின்னும் வரவே காணேன்
 வர. எவனே கினனோ வென்றோ வறியேன்,
 தினமுன் வந்து திரியா நிற்பள் ;
 உணவு முலர்ந்து போகிற தென்னை
 செய்வ தறியேன். சீறிச் சென்று
 மன்னவன் நேவிக் கென்ன மொழிமோ ?
 ஏவின செய்வோர்க் கிதுவே வழக்கம்.
 அவ்வழக் கின்படி யனைவரு மாவர்.
 ஆகவி னம்மை யலைப்ப தாமே.

விரத சாரணி வரபலா யனன். } விரத, சாரணி! உன், விரதஞ் சரிதம் !
 சொல்லி என்ன ? சூட்ச மறியாய்.
 மாவு முறங்க மனித ரொழிவதோ ?
 காலா காலங் கருதினை யல்லை,
 ஓரஞ் சொல்வை.

வி. சாரணி யுசித முமக்கே
 எல்லரு மென்னை யிளக்கரங் கண்டார்.
 உமது சித்தமு மவ்வழி யானால்
 எனது கதிதா னெப்படி யாமோ ?
 எவரறி வாரென் றலையி லெழுத்தே ?
 இன்னு மெப்படி யலைக்குமோ வறியேன்.

பலா,- சோக முனக்குச் சொல்லித் தொலையா
 தாக வென்னிட மறைத லகிதமோ ?
 இளக்கர மெவரே காணுவ ருன்னை,
 யெழினல மெல்லா மிலகுமு னுளமே.
 யாகவி னேவன் ?

வி. சா,-

அழிஞ்சு போனவன்,

அரசனுக்கு மைத்துனனாவனும்,
ஒருநாளை வரவழி காண
வொவ்வொரு விதமா வொப்பாரி சொன்னான் !
அத்தனையுமென் னவயக் கேடெனச்
சும்மா விருக்கச் சுதேட்டிணை யம்மன்
கூனிப் பாதகி கூறிய கேட்டுக்
கொண்டு மாலே கொடுப்பா யவர்கை
யென்று சொன்னு ளே துவு மறியேன்.
சொன்ன சொல்லைச் சோற்றுக் கடனாத்
தொலைக்கத் தொலைந்தேன்.

பலா,-

தொலைந்த தெவிடம் ?

வந்த தென்ன ?

வி. சா,-

வழங்கக் கேண்மோ-

கூனியு மென்னைக் குளிரக் கூறிக்
கபடமில் மலர் த்தைக் கவர்ந்தன ளாகிக்
கூற்று வனாகிய கேசரி கையில்
ஒப்பித் தென்னைத் தப்பித் தாளே !

பலா,-

ஒப்பித் ததுவுந் தப்பின விதமும்
எப்படி என்ன ?

வி. சா,-

செப்படி போல

வப்படி யெதிர்நின் றெப்படி யிப்போ
தப்புவை யென்னத் தடுமா றினளா
வேடின னோடியென் னதிஷ்ட வசத்தாற்
கிழக்கே தோன்றி மேற்கே மறையுஞ்
சோதியறியச் சொக்கினன் வீழப்
பிழைத்துப் போந்தேன், பேரவையானேன்.

பலா,-

அவையிடமாக,-

வி. சா-

நவையிட மாச்சு.

கூறுவ தென்னை ? குடிகே டன்னைப்

கீ ச க வ த ம்

பிரியா முறையிற் போற்றிக் கோடி
யளித்தான் மன்னு மனைவரு மறிவர்.

பலா,- உசிதம், உசிதம். உலகு மிதுவோ ?
பெண்கொடி துயரம் பேணலு மிதுவோ ?
விண்குடி கொளாரோ ? வினையும் புனையுஞ்
செய்யப் போமோ ?.

வி. சா,- செய்த சிறுமையும்
பட்ட பழமையும் பேச முடிமோ ?
பட்டத் தரசும் பழிசெய் தானே ?
பாவி யானவன் படுத்தின வெல்லா
மாவி யானவ னாகவி னவனை
யாக்கினை செய்ய வடாதென் னாச்சே !

பலா,- மந்திரி யாகிலு மறுத்தா னோசொல்,
நம்முடை முனியு நலஞ்சொல விலையோ ?

வி. சா,- முனிவ ரென்ன மொழிவ ரையோ !
மந்திரி யவையு மன்னு மிருக்க !
எவர்தா னென்ன செய்வ ரவ்வுழி
வெம்பு மனத்தாற் றம்பித் தனரே.

பலா,- அன்று பிறந்தவு மாளை யடிக்கு
மென்று மொழிவ தெறுழ்வலிச் சிங்கம்.
அப்பெயர் தோன விப்பெரு மாட்டி
யலைப்ப தறிவோ வடலோ புகழோ ?
மலையிலக் காக மதிப்பினு மன்னன்
இலைவிலக் காகிலு மியலா தொழிமோ ?
தர்ம மென்பது தமார்க்கே யானால்
ஏழை எளிமை யெப்படி யுய்யும் ?
கேளேன் கேளேன் கேசரிப் பெயரே!
பாரேன் பாரேன் பாராள் பவனே !
வாடி நொந்து வந்தனை யாக

வேதனை வேண்டாம் வருவது நில்லா.
ஒதன மற்பம்,

விர. சார-

ஒன்றும் வேண்டாம்.

பேடி யிடத்திற் பேசப் போனேன்
பேடியு மென்னைப் பேசலு மொட்டாள்
மடைப்பளி யேக மாட்டுவை யென்னாள்.
பேடியு மென் துயர் நாடின ளல்லள்
ஆவியு பழியா தாக
ஒவிய மென்னு துறைய லானேன்.

பலா-

பேடி யுடனே பாடிச் சிசாவினும்
நாடி யறிமோ நடிக்க லானே
வெம்பின தொன்று வம்பிற் கூறினு
மறிய லாமோ வவத்த மானதால்
அத்தொடு கூறவி னெத்தொடு கூறினு
முத்த தாய்ந்து சத்தே யிரங்கும்
சுபாவ குணத்தி லபாவ மானதால்
என்னை யறியும் ?

விர. சா-

அறியா தெனினு

மென்னுள மேவ வென் துயர் கூறி
யாறுவ மென்ன வணுகின வென்னை
நோவக் கறுவி நோக்கிற் கறுத்துப்
போகச் சொன்ன பெருமையி னிற்க
வேவப் பயிலு மெளிமைய ளென்னப்
பாவந் தொலைக்கப் போந்தேன் பெரும.

பலா-

அமுத மாக வடுதொழி லேனை
விகித மாக வேண்டி. யென்னை
நவின மாக நாடுவர் பலரும்
பெருமையு மில்லை பேணிக் கேண்மோ
சிறுமையு மாகுஞ் சிறப்பு மின்றே.

கீ ச க வ த ம் .

விரு. சா-, வாசவ மல்லன் நாசம தாக

வடர்த்த வன்பிற் கிடர்த்த விண்டேன்
ஆக வாக்கினை யளிப்பரு முளரோ ?
மாகின் மணியை யேசின ரில்லை
நீதியு கிசமு மோதிய தவமும்
பொய்க்குமோ காண் புரித மூர்த்தே ?

பலா-,

எய்த்த காலையி லெல்லா நலமும்
பொய்க்கு மென்னப் புகல்வரு முளராற்
கண்ணை யலையப் பொன்னே பெருகின
கீர்த்தி முழங்கும் கீசக னிழைத்த
கேர்த்தி யாகா வென்கரு முளரோ ?
பெருமைக் கலவோ பிரபஞ்ச மாகும் ?
இல்லென் னானு முள்ளவன் வழியே
யிரங்கி மாழலு மிகசார்த் தகமே !
வல்லான் வகுத்த வாய்க்கா லலுவோ
புல்லான் பொருத்தப் போமோ வம்ம !
என்செய் கோயான் ?

விர. சா-,

என்தலை விதியே !

பிறந்த பெருமையும் வாழ்ந்த வருமையு
மிருந்த யிருப்பு மேங்கின நிலையும்
நினைக்க நினைக்க நெஞ்ச முடைந்து
கண்ணீர் வழியாக் கதறி யோட
வேனென் பாரு மிலயோ கொல்லாம் ?
வல்லோ ரென்ன வயங்கின வசுரர்
பல்லோ ரெல்லாம் படவிலை யோகாண் !
சூரனு மலுவோ சுமக்க லானான் !
வினாச காலம் விபரீத புத்தி
யென்பது பொய்யோ வெனை யாண்டவனே ?

பலா-,

விசித்ர மாக வேண்டுவ தென்னை?
பவித்ர மாகப் பல்லோ ரறிய

மிடற்றின் முடிந்தா ரசுராரு மேனை
வழியின் மாட்ட வழிந்தா ரில்லை
யவ்வழி கோடன் முறையோ வறையி.

விர. சா-, வாலியு. மன்னா வம்பி னழித்தான்
பாவியு மென்னாப் போற்று பிரானே !
அறமோவது மறமோவது
விகழோவது புகழோ ?
முறையும் மதின் மறையுஞ் சொல்லு
மிறையே யென்றன் துரையே!
பெண்ணின்வழி நண்ணிச்செலு.
மெண்ணம்மிது வாமோ ?
குணமோவொரு மணமோவது
நலமோ நல்ல மனமோ ?
குற்றம் மது குற்றம் மினி
முற்றுங்குடி கெடுக்கும்
எந்தாய் மிக நொந்தா யென்று
நாடிக் கருவறுத்து
வாழாவெனை வாழும்படி யாளாய் பெருமானே.

பலா-, வாலியை வென்ற வாய்மை விசயப்
போலியை யிப்போ பொலிவுற வியற்றல்
நலமே யாக. நால்வ ரறியா
விதமே யாக வேணு மாவினிக்
காலமு மிடமுங் கருத லுடனே
வீர முபாயம் விதமு மாகிய
வனைத்து மறிந்து கினைத்து முடித்த
விதமே யாகி லேத மில்லை.
கேசரி யாகிலு மென்னே ? கேவலம்
பெண்ணின் பாவங் கொள்ளப் போமோ ?
இவனே யாகு மிகல் பெரு மைக்கே ?
மற்றா ரிலரோ மல்லு கினைக்க

வாற்றா வருமோ ? வறிவே னவனை,
உணவு நல்க வுறுத்தெனை நோக்கி
யிவனோ வாசவ னாவி யழித்தான்
என்று வினவி யேளனஞ் செய்தான்.
அன்னே யவனை யலைக்க நினைந்தேன்
இன்னே யவ்வினை யெழிலுற முடிய
வீசன் றிருவுள மென்னோ வறியேன்?

விர. சா. சபலம், சபலம். சார்வ பௌம !
சுபல மென்னே சொல்லற் பாலோ
இன்னே கேசரி மாள வியற்றும்
அன்னவ னடையு மவஸ்தையு நோக்கின்
றலையு மெடுப்புந் தெறித்துப் போமே.

பலா- கண்ணிய னோபுகழ் புண்ணிய னோவிறற்
றண்ணிய னோமண மெண்ணுவனோ
எண்ணவோ வசையல்ல வோவினி
நண்ண வோபகை யுண்ணவோ
கூடு தே பழி
யாடு தே புகழ்
சேர வம்பெனைச் சிதைக்கவே
மீறு தே மன
மூறு தே புயங்
காலமு மேயனு கூலமு மாகவே,
கோழை மாமிந்திர சாலமு மாமெனே.

விர. சா-, நலன்கொண்ட வஞ்ச நெடுமீளி நவிகின்ற வேளையி

னோல மிட்டுக்

கலங்கு டலவோ பெரிய கார்பொண்ட வளநாடு

மரசனு மாவரெல்லாம்

சினன்கொண்டு நம்மைச் சீரழிக் காவணம்
வனன்கொண்டு வெம்பகை வாடுமா றாகவோ
கனகீருட் பிழம்பிடைக் காணுமா றாகவோ

வினேவினேன் பிழைதப விளங்குமென் னீசனே
மனதினின் மகிழ்வெய் தியே.

பலா- மகிழ் தந்து தருக்கிப் பொலிகின்ற வன்னெஞ்சன்
மாளாப் பொதும்ப ரிடையே
நிகழூள் ளிரவினிற் பொன்னகர மகலவுள்
நீங்கலாக் கபட மனதை
நளினமுக மலர்கொண் டலர்த்தியே சாத்திரீ
யிளநகையு மழகணு மிலங்கவே காட்டிரீ
எம்பாச மென்னவே வெழில்கொண் டிழுத்தவனை
இமவான்று ளங்குமொரு கதைகெண்டு வீசவே
எம்முன் விடுக்க வசமோ ?

விர. சா-, அம்மம்ம வென்னவிது முறைமையோ மாதர்க்கு
மழகாகு மச்ச மடமோ
விம்பரும் மும்பருஞ் சொல்லிச் சிரிக்காதோ
விகழொன்று நீதி யலவோ
பாவியேன் பட்டவினை போதாதோ வின்னமு
மாவியை யழிக்க வொணுமோ
வம்பென்ன தும்பென்ன வாய்ந்திடுங் கீசகன்
சும்மா விருப்பனோ சொலாய்.

பலா- தியபுந்தி வஞ்சனுன்னை திறக்கழிவு தேரினனூல்
நேயமென்ன மாயந்தன்னு னிகழ்ந்தழிக்க வாகாமோ?
காயமுள கற்பினுன்னைக் கலக்கழிக்கக் காணுவனூல்
பாயமுள புறவந்தன்னிற் பறக்கழிக்க வாகாமோ ?
சீயமென வாக்ரமித்துச் சீரழிக்க வாகுவனூல்
ஆயமொடு யாமந்தன்னி னலக்கழிக்க வாகாமோ ?

வி. சார. அன்பன் சொன்ன வமைதி கேட்டாற்
றுன்ப மில்லை தொழுதே குவனே-

(பலா-வி. சா-ஏக)

மூ ன் று ங் க ள ம் .

உத்தியானவனம்.

சூரியோதயம்.

நடி-

கண்மணி விளங்கவரு விண்மணியு மாகியே
கடபடா திப்ரா பஞ்சம்
உண்டின் திடுத்தி சுகமாக வாழவே
யுதயமா யகில மெல்லாம்
எண்ணுதற் கரிதாகி யெழில்கொண் டிலங்குமோர்
ஏகாந்த மூர்த்தி யாகி
பண்ணப் படாத வெகு பாப கோடிகளைப்
போக்கப் பிரகாச மாணன்.

வி-சார }
வர நிக }
ழ்வு }

கீத மலையக் கோதை திருந்திக்
குடினொ வந்து குங்கும மணியக்
கலையு நெகிழ்ந்து தோகையு மாடச்
சுள்ளி முறிந்து காலிடை தாக்க
வம்பகந் கடுப்ப வம்புய நிலையா
கோக மலியா விடையே யில்லெனத்
தாது குலைந்த நிலையும் தெரிய
கேள்வி சாத்தி வள்ளை குலுங்க
மெட்டி மானச் சிச்சிவி யார்ப்ப
காலைப் போது கடுமையின் வரவே
யின்னல மெண்ணி யுயிர்ப்பத்
தொன்னல மாய்ந்து துவளும் போது
மதுப திக்கை யமளிகொள விடுக்க
விதுசமய மாகு மென்று
எடுத்துச் செம்மை படுத்தித் தொடுத்து
மடுத்த னீரொன வடுத்த வேளையே.

ஒரிடங்கரந்து

(மாலை தொடுத்து நிற்க

கீசகன்
வரகிக
ழ்வு

சாமள மேனியுஞ் சாயா விழையுந்
கமல முகமுந் கருவிளை விழியும்
வித்துரு விதமு முத்துறழ் நகையு
மிச்சை யகலமும் பிச்சை மருங்கும்
பச்சைத் தெடையு மச்சக் கணையு
முச்சிதப் பதமு மிச்சிறு வாமத்
தியங்கு மாயிற் குவிந்து கோட
நயந்து வரவே பயந்து போமோ ?
இவ்வழி வழக்கு மெவ்வழி கானேன்.
இருந்த உளவை யெழுந்து சொன்மின்.
அளியீர் எல்லா மறிவீ ரலையோ ?
பிணிமுகஞ் சரண மணிமுகம் பாணி.
ஏங்கள் மரபின் ஓங்கன் முறையோ ?
யானே யடிமை நீரே வுடையீர்
ஆக்கினு மழிப்பினு மகிதம் விகிதம்
அனைத்து முமது சித்தமே யாமே.

வி. சார- கேசரி யிவ்வழி கிளத்தப் பொறுமோ ?

கீச- அந்தோ! அந்தோ! அமுத மொழியே!

வி. சா- விதியு மினைத்தோ வீரமும் போச்சோ ?

மதியு மினைத்தோ மானமும் போச்சோ ?

கீச- வசையே மொழியினு நசையே யாமே.

இசையா தொழிமோ வெழிலுறை நிலையே ?

கானே னன்னே கவினுறு காட்சி

வீணென் பிழையை விரும்பி யளித்தி.

வி. சா- பிறர்முத லுக்குப் பேயாப் பிறக்க

நாய்போ லலைத னலமா கும்மோ ?

கீச- நாயா னாலும் பேயா னாலும்

நலமாக் கொள்வாய் நல்லாய் நவிலாய் ?

வி. சா- மடமு மச்சமு மங்கையர்க் கிலையோ ?

அறிவுந் தேற்றமு மாடவர்க் கிலையோ ?

- கீச- பாக்கியம், பாக்கியம், பகரு மம்மா.
அறிவுந் தேற்றமு மமையு முமக்கே.
- வி. சா- காந்தார முறையும் பஞ்சக நிலையும்
ஓதக் கேட்டி யுணரா தென்னை ?
- கீச- அறிவு கெட்டே யடன்மாண் டிருக்கக்
குறிப்புணர் வேனோ கோகில மொழியே !
- வி. சா- நாண மகன்று நவில வொணுமோ ?
உய்த்துணர் விலையே லுலக மாமோ ?
- கீச- சரதம், சரதம், சீமாட்டி யுள்
மொழியள வில்லை மிருக மானேன்.
காந்தர முறையும் பஞ்சக நிலையும்
காந்தர வாம்சமு மைவர்க் குரிமையுங்
குறிப்ப தாமோ குன்றின னறிலே.
- வி. சா- புகல்வது சற்றே பொருந்து மேனும்
வெளிப்படையாக விளம்பக் கேண்மோ
காந்தார மென்ப தின்னகர்ப் புறவம்
பஞ்சக நிலையே பரிதியு மதியு
மீனு மங்கியும் விளக்கு மியங்கா
வமையம தாரு மிமை பிசகில்லை.
இக்குறிப் பினி னுற நாடிப் பிழைப்பை
யில்லெனி னெல்லா வண்டன் வளமும்
அறிய லாவேன் அவனுறி னெல்லியே.
- கீச- குறிப்புணர் விக்கக் குளிர்ந்தே னுயிரே
திருவடி காணத் தெரிசனந் தாரும்
பழவினை யகலப் பணியே னம்ம.
- வி. சா- குறிப்பிற் பிறழ வறியே மரபின்
நினைப்பி னியங்க வமைவது மாமாற்
பணியப் பங்கய மலர்வேண் டாவோ ?
விதுவே யாமுன் னெழிலு மன்பும் ?

விரத வேளை யின்னு மிலதா
 லன்பன் வருவ னமைய மாச்சுது.
 விரைமல ரேகி விரைவிற் கொணர்ந்
 யேகினு மெல்லை காண லாமே.

(கீச ஏக மலர்பறிக்க-

இருப்ப தினிமே விளித்த வாய்த்தனம்
 பொறுப்பக் கரந்து போவே னாகவே-

(வி-சா-கரந்து ஏக)

கீச-

மலரேவிது மலரேவிது மலரேவிது மாதின்
 ஸமேவிய பதமேவுத லாமேமன மலராஞ்
 சலமேவிய விதமேநினை யாதேவரு மழகா
 தலமேவிய வளமோகமொ டாமேலது மணமே.

2. மணமேகொள வருவேனுன தெழிலேமிசு பாதம்
 வனமேவவு முறுமோவென வாமேலது நாட
 முனமேயொரு மொழிதாவென மணமாமலர் சாத்தக்
 கணமேமிசு மனமேயுனைக் கரவாதொழி மானே.
3. மொழியாநல மளியாவித மகிழாவெழி லேக
 வழியாமன மழியாமொழி தளராவிழி யாக
 வழியாயினு மளியாவன மொழியாதினி நாடச்
 செழியாவிரு ளிழியாநல மெழிலாமது கானே.
4. தவமாதினி விரவாவொரு பொருளாநினை யாளே
 யவமாகிலு மருளாமொழி விலகாவரு காலே
 யவமாயெனு மலையாநிலை யருளாவதை யாகச்
 சுவமாமென வணியாதொரு நுவமாகிலு மாகா.
5. கமலாசன மணியாமென வணியா துள மேக
 விமலாநிரை யனையாயினி வசையாகிலு மேவ
 வமலாமன மிளகானன முளதேலது நாடச்
 செமலாமெனு மிசையாலது சீரேயென லாமே, (ஏக

5-வ து. ஐந் தா மங் கம்.

—:❀:—

1. மு த ற் க ள ம் .

ந க ர் ப் பு ற வ ம் .

பலாயனனும் விருதசாரணியும் பிரவேசிக்க.

இ ர வு .

ஊம னேலவு மூனனு முற்றுழி
யலரி யோடவு மல்க லலையவே
கமல மூடனி கங்கமொ ளிப்பது
சகச மன்றெனச் சொல்லனு மாவதோ.

பலா-

அந்த கார மழகா யிருக்க
வெமது கருத்து யெழில்பெற முடியு
மாகிலு மீஃதொரு சின்னச் சோலை.
மருவா வரினு மறைவிட மேவு;
மிதற்கினி யேற்ற யுக்தி யொன்று
தேடிச் செய்வது திறமே யன்றோ ?
மண்டப மொன்று மருங்கி லிருக்கப்
போவோம் வாராய் பொன்னே யவிடம்.
சுற்று முற்றுஞ் சுந்தர வல்லி
சுமந்த செடிகள் சோபித மாகி
நிமிர்ந்து குனிந்து நெருங்கின நன்மை
யெமது மறைவை யெளிதி னுணர்த்தா.
ஓர்பா லிவிட மொதுங்கின ளாவை ;
யானு மோர்பா லொதுங்கி யமர்ந்தவ
னெப்பொழு தெய்து மென்றி ருப்பனே.

விர. சார: அழகு சொட்டுது ! அர்த்த சாமம் !

தெரிவை யானுந் தமியை யாகேன்.

நெஞ்சு மெரிய சிற்கவு மாசேன்.

எரிஞ்சு போவா நெண்ண செய்வனோ ?

பக்கமே யிருப்பாய் பலாயன முதல்வ.

பலா- இப்படிச் சொன்னு வெப்படி யாகும் ?
இடிகல் லெனயா னிங்கே யிருக்க
என்ன நேரும் ?

விர-சார-

ஒன்று மில்லை.

ஆகிலு மெனக்கோ ரைய முளது.

வம்பி லென்னை வலியப் பற்ற

நீவிரும் வந்து நெருங்கிப் புடைத்தா

லடியே னுக்கே னபாய மில்லை ?

பலா- உன்னை யடிப்பனோ வெண்ணுதல் மணியே?

விர-சார- எப்படிச் சொல்வது தப்படி யானால்
விதிமோ சத்தால் விளிதலு மியல்பே,
சதிமோ சத்தால் சாதலு மாகும்.
இருட்டடி யென்றற் குருட்டடி யதுதான்,
எப்படி யாயினுந் தப்புத லரிதே.

பலா- சுபுத்தி கெட்டுச் சுபுத்தி கேட்க
நன்று நன்று நோவ தென்னை ?
ஒருவர் நிற்புளி யிருவ ரிருக்க
வையுந் நிவ்வழி யருகே வாரா.
வரினுஞ் செயலற வருமே னமது
விருப்பு முளைய வெறுப்பு விளையுமே.

விர-சார- அருகு முளைக்க வேனம் விளையுமோ ?
வைர மிலையோ வலியே போமோ ?
பின்னும் முன்னும் போவதும் வருவதும்
பார்க்க வாமோ பரிபவ மலைக்க ?
வந்த விதியும் வழித்தந் தும்மோ ?
ஏங்கி நின்ற லேமாந்து போவோம்.

துணிந்து சின்றுற் றுக்க மில்லை ;
என்ன வாயினு மெதிர்ப்பது நலமே.

பலா- பல்வி சொல்லிப் பாணையில் விழுவது
வழக்க மாரு மிழுக்கே யில்லை.
சொற்படி செய்வது சிலாக்கிய மன்றோ ?

வி-சா- உம்மைப் பற்றி யுய்ய வரவே
ஊரா ரென்னை யுடற்றப் பொறுமோ ?
துக்கமு மிடியுந் தொடக்கத் தெரியும்.
வலிபா ரென்றால் வலியக் கொள்வர்.
எளியா ரென்றால் இகழ வாவர்.
சிறுமையி னலையச் செல்வது பெருமையா
லென்னல மெண்ணிய யானே
முத்தித் தும்பை மிலைந்து போவனே.

பலா- விரதம் விகிதம், வினோத விசயம் !
நயந்து கேண்மோ நன்மை யாமே.
எனக்கு முன்க்கு மிதய மொன்று
லபேத பாவ மாரு மதற்கோ
ருபாய முண்டு ;

வி-சா- உதவ லாமே.
கருத்தின் வண்ணங் களைகழ லணிவேன்
மெட்டி யணைந்து சுட்டிக் கொளுமே.

(இருவரும் மாறு தரிக்.

பலா- புறம்ப ழிக்கப் போவது பிசகோ
வதுவும் பொய்யே யாமோ வறியேன்.
பெரியோர் பழிக்கச் சிறியோர் சிரிக்க
வுய்வது நலமோ வுத்தம சகியே ?
இதற்கென் செய்வே நெளிமை யிலையே ?

யெவ்வழி யாயினு மேதப் பாக்கே !
கல்லு மனமுங் கருப்பூ ரம்மே !

வி-சா- அளிம்பு செய்தாற் கரன்றுணை யாமோ ?
பரிபவம் வேண்டாம் பழியே யாகா ;
வாயினு மதற்கோ ரனுபவ முண்டாம்.
சுதேட்டிணை யம்மனுஞ் சுற்றத் தாரு
மறிவ ரென்னை யானு மவர்க்கு
விஞ்சய ரென்னை வேட்டா ரைவரென்
றறிய வன்னே யறைந்துள னதனா
லற்புத மென்று மடைய லாகார்.
விஞ்சயர் வெகுளி வென்றன ரென்னப்
பிரசித்த மாகும் பிசுகே யில்லை.
உருவெளித் தோற்றங் கருவிழி யலைக்க
வுமது மரபினை யொன்று முணரான்
தன்னல மெண்ணித் தயங்கி யாவனே.

பலா- கிட்டிய வுடனே கெட்டி யாகக்
கட்டி யவனைக் கீழே தள்ளி
முட்டிகள் மோத முடக்கிக் கொள்வன்.
எட்டி யிருக்க, வெதீர்நில் லாது
குட்டிக் குலையக் குளிர லாமே.

விர-சா- அமைய மாதவிற் சமைந்து வதிவம்
வாய்மை வண்ணம் வருவது நில்லா
வுழல வுழற்றி யொதுங்க னலமே.

(இருவரும் கரந்திருக்க)

2-வ து க ள ம் .

—:0:—

ந க ரீ ப் பு ற வ ன ம் .

கீ ச க ன் பி ர லே வ சி க் க .

கீச : மானே மயங்கு மாலைப் போது
தமியை யாகித் தயங்கு தண்டலை
வெஃகி யலையா வருமோ ?
வந்தும் வினோத விஞ்சையின் வதியா
வென்னல மெண்ணிக்
கருத்த காணிற் காணலு மாமோ ?
தூன்னல மெண்ணி யுயிர்ப்பத்
தன்னல மெண்ணித் தருக்கிய வாமோ ?
குவிந்து கோடக் கொலைவா ளனையக்
குழையுறு நோக்கந் குவியத் கூரிய
வன்பி விருக்க வயங்கி யாமோ ?
ஒருமுறை யிருமுறை மும்முறை
எம்முறை முனிந்தன ளேகச்
செயலு மழியச் சீர்கெட் டேனே!
என்னல மெண்ணித் தொன்னலந் தொலையா
வருமோ வீனா வனப்பும் போமோ
இம்முறை யிறந்த மும்முறை போலா
தெங்குறை தீர்ப்ப னெதிர்ந்த காலையே.

(வனத்திற்பேட,)

பலாய } காணன மாயக் கெடுமே யாமே !
னன் } யிகலு மொய்ப்பு மென்ன வாமோ ?
மனதில் } விகலு மாயினு
மகல வாமே யமைந்த வனப்பே.

கீசகன்- அடனியு மிருளும் புடவை புனைந்து
வள்ளிக் கதுப்பின் வதிய மூடிய
வெழினலக் காண வெய்திய யானே
கண்ணே யலைய மணியே மயங்கி
யெழிலுறு நலமு மியங்கா வெய்துற
வாய்ந்த மட்டு மறிவே யொல்குபு
வெஃகிய வெளியே
வெளியே வெஃகிய
வாய பொலிவே மாய மன்றோ ?

வி-சார } கானி லெம்மை காணு வழியே
மனதில் } மண்டப மருங்கின் மேனி யக்கா
லெம்மைக் காணி னென்னல மென்றும்?
பலாயனப் பாவை யெதிரே யிலங்குபு
கல்லொன் றெறியக் கனிந்து காணுமே.

(கல்லெறிய)

பலா } கல்லொன் றெறியக் கலக்கிய தென்னே
மனதில் } கீசக னுமோ காணுது மொல்லை.

(கான்வழி நோக்க)

கீச : காலு மியங்காக் கருமை மயங்கிய
கங்குலி னிடையே கல்லிட் டார்த்தென
வேதை யெழுந்தது கோதை செயலோ
மண்டப மொல்லை மேவுதும். (நோக்க)
உருவமோ வரிவையோ வொன்று முணரேன்
உருவெளி யாமெனி னேசையு முண்டோ
கண்ணே யலையக் கேள்வியு மிலையோ
வறிவே யாமே பரிவி னியற்றிய
கேண்மை யென்னக் கிளத்தப்
போமே மருங்கின் மண்டபம் புரவியவே.

(கிட்ட)

கீசகவதம் .

கண்ணையிது கண்ணையிது கண்ணையிது காணப்
பெண்ணைபெறு மெண்ணம்மெனப் பின்னெவெளி யாமே
வண்ணம்பெற விண்ணேணிய வாஞ்சம்மென வாமோ
நண்ணைமன மெண்ணாநல மின்னெயென லாமே.

பலா- } முன்வினை யலைத்த முடிவே காண
மனதி } வென்னல மெண்ணி விளங்கா விருளிடை
யல் } யுன்னி விம்பி யுயர வந்ததே !
நன்னவன் வாய்மை நவிலவு மாமோ ?
சின்னவன் கிளவி சீர்த்தியே யன்றோ ?
வன்னமு மருளும் விரோத மின்னே !
சின்னப் பட்டுச் சீரே யழிய
வென்ன முறுவிவித் திலகா
வுன்னதத் தூண்வழி யொருபுடை யணைதுமே .

(தூண்வழியணை)

கீச- பொன்னையுன தன்பேயது பொலமேபெற வாமே
வின்னையது கன்னைமன மன்னெயென லாமே
யன்னையினி யென்னையிக லாமெயெழி லாக
மன்னெயென லாமெயென மாழாதய லாமோ ?

(கைகொடணையமே)

பலா } கற்றுண்ணென வெண்ணாநொரு கங்கும்சிறு மைக்கே
மனதில் } வெற்றுண்ணென வேண்டாதுறு வித்தாரக நெத்தார
சற்றுணாமே யற்றோமெனச் சடிலம்பரி வெய்தப்
பற்றுகிணி விட்டாலெனை நட்ாரினி யொட்டார்.

(பலா-கைகொடுக்க கீசகன் பற்

கீச-கை } மலரேநிக ராமென்பது மெதுவாகிய கரமே
ப்பற்றி } மரமேநிக ராமோவது மிதமாகிய மரபே
யஉடன் } நலமேநினை யாமேயது நலியாவரு மையோ
கரவேயிது கரவேயிது கடினம்மிசூக் கடினம்.

(பலா-விடாது பற்

பலா-நூண்டு
கடையு
மெனம்

கடின மனத்தாற் கன்மிட மேவவே
குடில மனத்தாற் குன்றின னாகவே
தடியு மனத்தாற் றறியொடு தேயவே
சடில மனத்தாற் சாவழி யாகவே.

(தறியொடு கடைய)

கீசகன்- வஞ்சனை யாலெனை வாட்டநி னைந்தது
கொஞ்சமே யாகிலுங் கூடுமு றைமையோ?
விஞ்சினு மெஞ்சினு வீறழி வாமதூன்
நெஞ்சமும் புண்பட நேரப வாதமே!

பலா:- வாடினன் வாடினன் வம்பெலா மேகவே

மனதில்- யாடின னுடவு மம்பர மாமென
நாடின னீதியு நன்றலா வேலையே
தேடின பூசலுந் தந்திர மோவதே?
ஏதினி யாகிலு மேதிலன் கைவிடல்
நீதியி தாமெனு நேயமு மேவிடும்
மேதினி மெச்சவு மேவிடு மானதா
லோதிய நீதியி னூக்க மறிவமே.

(கைவிட)

பலா :- யுத்தம்.

எட்டித்தொடை தட்டிப்பிற கொட்டிக்கர முட்டித்திற
முட்டிப்பொரு தட்டித்தலை குட்டிப்பல சுட்டிப்படக்
கட்டிப்புதை மெட்டிச்சொரி சொட்டித்தடி கொட்டிக்கொள
மட்டிப்பகை திட்டிச்செல வெட்டிக்கலை கிட்டிப்பதே.

கீச-யுத்தமும் முடிவும் :-

வந்துகந்து கின்றநேயம் வன்மையாம் விதங்கொலோ
கந்துகந்து கன்றலான கன்மமென்ன கன்மமோ
வெந்துகந்த வம்புமென்ன விம்மலான வன்மமோ
நொந்துகந்து மந்தமின்றி நோவரைந் தொழிந்தனே

(முடிய)

3-வ து க ள ம் .

உ ப கீ ச க ர் வ த ம் .

நகர்ப்புற வனம்.

பலா - புன்மையர் புகழ்ப் பிரதாபம் பெருத்துச்
செமமைய ரிகழ்ச் சிறுமை சிரிக்கு
மொய்ப்புடைக் கேசரி முந்துபு போரின்
முடிந்தன னுக மதுர மொழியே
விடிந்த நம்வினை விகித மாகவே.
காலையி னுடலங் காண்பா ராகி
லேதனி யாமோ வென்றோ வறியேன்
இதற்கென் செய்வோ மெழில்பெறு மானே ?

வி-சா - இறைவ! யானென் றியம்பக் கேட்டி,
நெப்புண் டானுற் றுப்புண் டாகும்
ஒப்பில தானுற் றப்பில தாகுந்
தமரே பெனினுந் தயங்க வாவர்
மதிபோ வழியா காயம் போவது
காண லாமே கணிக்கு மெல்லையே.

பலா - மறைப்ப முறித்து மாணுரு வழியக்
குறையக் குழைத்துக் கொம்மை கோட்டி
மடுப்ப முடிமே மருமமு மெண்ணு
விடுப்ப வாமே வேற்றுமை யென்னே.

(கீ-உடற்பிண்ட மாக்க)

வி-சா - வடுப்பட்ட வான்பிறை யஞ்சா வடுக்கணஞ்
சுடர்ப்பட்டுப் போமாறு சேர்ந்தா னென்னிடரும்
இருள்வலிக் கெய்த்த வெழினலங் காட்ட
வருள் சுரந் தொழுகு மரனே
காடு விட்டு நாடு செல்வமே.

பலா- இருளிடையொருவனரும்பெறல் வேண்டி
வரினும் வஞ்சம் வஞ்சமே வெல்கு
மையுறு மாகவிற்கையுற வுண்டாம்
படரப் படுமோ பட்டென வுடனே
பொறுத்துப் போவோம் பொன்னே யிப்போ.

வி-சா- இருளிடையொருவனம்முடை வழக்கும்
வெருவுடை நவினமும் விழியினை யலைக்கப்
பார்த்தை யுற்றுப் பரிபவப் பட்டுப்
புரமே யோடிப் பிதற்றத்
தப்பு சுமந்து தாழ்வாவமோ ?

பலா- பிறர்மனை வெல்கிய பேதை பட்டாற்
றப்பு மென்னே ? தாழ்வருமோ ?
பெரியோ னென்ன பிழைசெயலாமோ ?
வரசு மதற்குப் பரிசோ கொடுப்பது ?
வருவது கில்லா வெருவா லாகா
விருத மாடி வருவ னியானும்
பரிபவம் வேண்டாம் பாதக மென்னே.

(ரீராடவேக)

(ஒரு தீச்சுடர் விளக்கம் வர)

பலா- } பந்தம் கொண்டு முந்தவோடி
கண்டு } வருவ ரெவரோ பின்னர்க் காண்டுந்
மனதில் } திருடனுக்குத் தீபம் பிடிப்பார்
துணைவ ரல்லெனத் தோன்று மோகாண் ?
ஒல்லை யேடு யுற்ற துணைக்கு
முன்ன முணர்த்தி மோச முறவழி
கரப்ப யாமுங் கரந்து கிற்பமே.

(கரந்து கிற்க)

(உபகீசகர் பிரவேசிக்க)

உப-கீச:-கங்குல் யாமக் கானக மொலிப்பக்

கேட்டே மண்ணல் கிளர்மனை யேகி
 யேதிலர் வரவோ வென்ன புதுமையோ ?
 வென்னக் கேட்டுப் போதர நோக்க
 வண்ணலு மில்லா தழிந்த துளமே.
 மோசத் துய்த்து முறுக்கின ரோகான் ?
 நாச காலமோ நம்மை வெறுத்தனோ ?
 தன்னய மெண்ணித் தருக்கிச் சேர்ந்தனோ ?
 எம்மோ டேது மியம்பலா காவோ ?
 சொல்லி யென்ன ! வென்னு மின்ன
 செய்ய லாவன், சிறப்பு மோரான் ;
 முன்வினை நலத்தான் முன்னினை முடியினு
 மின்ன விழைக்க வினிதென வெண்ணான் !
 என்ன வெண்ணின னன்ன துணிவன் ;
 களங்க மில்லான் ; றுளங்க லாகான் .
 பெண்வழி யொருகாட் பேணிச் சென்று
 பேரவை யிகழப் பெற்றா னந்தோ !
 வவ்வினை தொடர விவ்வினை யாச்சோ ?
 கானக மெல்லாங் கடிதி னுய்வமே. (தேட

பலா- தேடித் தேடித் திருவே காணின்,
 ஒருசார் மர்க்கடங் கொண்ட மாலே போன்மே ;
 யாடவர் நிலையு மடர்த்த வன்பு
 மிசைய வாமே விலம்பக முடிபென
 விளங்கத் தோன்றிற் களங்க மெண்ணார் ;
 எண்ணின் மோகன மெச்ச மாட்டி.
 முடிப்ப முடிமே
 முடியு மென்னின் மோச மிலையே.

உப-கீச- அண்ணே காணு ! மண்ணே காணுஞ் !

ஒருசார். சின்னப் பட்டுச் சீரே யழிந்த
வலங்கோ லம்மே ! யழுகப் போமோ ?
பங்கப் படுத்தியோ பழியே மீட்பது ?
மண்டப நாப்பண் மாய மென்னப்
பிண்ட மாகப் பிடித்து முக்கின
பழியை முற்றப் பார்க்கப் படுமோ ?
பாங்கர் முற்றும் பரிந்து பாரீர் !
தம்பி நீபார், தமைய நீபார் !
காணக் கிடைப்ப தெவரே யாயினும்
பின்முன் பாராது பிடரி பிடித்து
நெட்டிய நெட்டின் நெடுக வித்தலங்
குத்தக் கொண்டு குலைவாரும். (சிலரே உ)
மோசக் கருத்திது ! மொழிய வேணுமா ?
பன்னு ளாகப் பரிந்து செய்த
படுகொலை யையோ !

உப கீச, ஒருசார்- பாரும் ! பாரும் !

வாரும், வாரும் ! வனிதை ! வனிதை !

(அனைவரும் வர)

கிட்டினள், கிட்டினள் ! கீசகக் காவி !
பிடித்துக் கொள்ளும் பெயர விடாதே.
பெண்ணிவ ளல்ல பெரிய பிசாசு !
எவிமை யென்ன விரங்க லாகா-
இத்தனை யாழு மெத்தனை சொல்லி
யதட்டி யுரப்பினு மச்ச முளதோ ?
நீள சிமிர்ந்து நீலி யென்ன
வாட்ட மின்றி வடிவே லேபோள்
நோக்கிற் கொல்ல நினைந்தா ளோகாண் ?
பூச்சி காட்டுதோ பொதியு மிருளிடை ?

தள்ளிச் சென்று தமையனொடிவளை
 யெம்புர மெய்த வெரித்தல் விசிதம்.
 தம்பி நீபோய்த் தமையற் சிதவைத்
 திரட்டித் தாராய். அண்ணே, அண்ணே,
 யரியே மூட்டி யடுக்க வேண்டிய
 வெரிகரும் பெடுத்து வருவம் வருவம்,
 அரமனைக் காக்கிய வகிலு மாரமும்
 விரவிக் கிடக்குங் குப்பை கொளுத்தித்
 தகனஞ் செய்வோந் தடையே யில்லை.

(சிலர் எரிமடுக்கச் சிலர் உடற்குறை படுக்க)

உப கீசகர் துயரப்பட

ஈச னெழுதினது மிப்படியோ யாமெலா
 ஈச மடைகின்ற ஈளோகாண்-மோசமர்ம்
 பாசமெமைப் பற்றிப் பரிந்திழுக்க வையையோ
 ஈச மிலையெனுமோ ஈ.

வந்த பழியையும் வாய்திறந்து சொல்லாயோ
 விந்த விதமென்ன யாமறிபச்-சொந்தமாம்
 பந்த மிவளென்னப் பாராது போனாயோ
 வெந்தவித மென்றெண்ணு வேம்.

மானமும் போச்சோ மதிமுகம் பாதிக்கத்
 தானமு மின்று தொலைந்ததோ-வானவழி
 போனவித மென்ன புதுமையோ வண்ணலே
 வான திதுவென் றறை.

மண்ணலங் கொண்ட மணிவயிரத் தோள்களொரு
 பெண்ணலங் கொள்ளப் பெறுதேயோ-ண்ணுமொரு
 விண்ணலங் கொள்ள விரைந்தெழுந்த தையையோ
 வெண்ணல மேழைமை யேம்.

ஆன பிறப்பை யடியோடு தின்றின்ன
 மோனச் சிறுக்கி மகிழாரோ-வீனமுள

கானத் தெரிதின்னக் காணுமோ வெம்முனுடன்
மானக் கொளுத்து மகிழ்ந்து.

(பலாயனப்பாவையைப் பற்ற)

பலா மனதில்
மோகன
மந்திரம்.

ஒடிவா விந்த்ரகண்டி யுருவ காளி
ஆடிவா வெமகாளி யம்மையே பராசக்தி
கூடிவா கௌமாரி கார்த்தி வீரி
வாடிவா வடபத்ர காளி ரூபி
நாடிவா நிர்வாணி தூர்க்கயே ராஜசக்தி
முடிவா மோடியெடு மூல சக்தி
மெச்சுமொரு மோகனமு மெச்சு மெச்சு
வெதிராளி யென்னைப்போல் பேதி பேதி!
ஈரேழு லோகமெலா மிச்சை யிச்சை;
வாலையே வசியமே ஆஆ வாவா!
மூலமே மோகனமே இளரீ வாவா!
உருத்ரவுச் சாடனமே ஒஹ வாவா!
ஓம்வாசி மநய மோகன யநம:

(உப கீசகரெலாம் விசா உருவாக)

உபகீசகர் அக்கிப்பிர
வேசமும் வதமும்
உப-கீ-சிலர்.

மோசக் காரி முழுது மாட்டா
நாச காலிகள் ரூக நெட்டா
பாச மற்றிவளைப் பற்றிப் போட்டா
போடப் போடப் பின்னும் பிறக்குமோ!
வென்ன வதசய மெட்டிப் பிடியடா
போக விடாதே போலி கிடாரி
யண்ணலை யழித்த வகங்காரி யாமடா!
கட்டையிற் றள்ளிக் கருக வாட்டா!
குத்திக் குத்திக் குலைப்பது காணடா!
ஐயோ! ஐயோ! அன்யாய மாயி!
ஆன துணைவ ரனைத்துந் தொலைத்தா

ளெம்மையும் பற்றி பெரியிற் கொளுத்தினள்
எரியு தையோ! வெய்த்தன மென்னே!

(மோகன மந்திரத்தாலொருவரை
யொருவர் எரியிற்றள்ளவும் பலா-
குத்தி வீழ்த்துக.)

உப கீச } அண்ணலையே தின்றுநட் மாடு மிவளி
கர்சிலர். } நெண்ணமெலா மேகவுட லேக விடுமே.
கண்ணிலொரு கருணையிலாக் கட்டழகி யோ, விவள்
பண்ணினதோர் பாவமென்னப் பார்க்கப் படுமோ?
விண்ணினையே வாட்டவல்லு வித்தாரக் காரி, யினி
மண்ணிலெமை மாட்டவென்ன மயக்கக் கொளுமோ?

உப கீச } பெண்ணுப் பிறந்ததோ பேயாப் பறந்ததோ
கர்சிலர் } கண்ணே யிருந்ததோ காதே யறுந்ததோ
வாயே வறண்டதோ நாயே யுனைத்துத்
சுட்டசுடு காட்டிலே சோகமுற வையாது
நட்டநடு வீட்டிலே நல்கினது மாவதோ?
எட்டியிடு மூளிகீ தட்டிடுவ மிப்பவே
குட்டியிடு பூனைபோ லொட்டியுல வாதே
விட்டிடுவ மென்னுநீ மெட்டிநட வாதே.

உப கீச } அண்ணலுனைத் தின்னாவரு பெண்ணு மிவளை
கர்வதம் } பெண்ணுதினிக் கொன்னுடெனக் கோபந் தணிமோ!
-பரி தாபந் தணிமோ? - செறி
பாபம் பணிமோ?
சொன்னுலும் மின்னானை
யுன்னுதொரு வின்னுச்செய
மன்னுதினி யுன்னுவியோ
டின்னுளிலே துன்னுநனி
நெட்டி விடுமே! யிவளைத்

தட்டி விடுமே !
 கெட்டிவிடத் தட்டிவிடும் ! கட்டியினிக் கிட்டிவிடும் !
 கிட்டவா ! யெட்டவா !
 முட்டவா ! வொட்டவா !
 தொட்டவா பட்டவா கெட்டவா விட்டவா
 யாரு மில்லையடி ! - யொரு
 பேரு மில்லையடி !
 விடுமெனவோ ? வடுமனதி
 விடுமெனவோ ? சுடுமெனவோ ?
 கொடுமன தொடுமுனைச் சுடவர வடுவது,
 சொல்லித் தொலை ! யுன்னைக் கொல
 வில்லைத்திற மெம்மைக்கொலை
 கொள்ளுதே ! வையோ
 துள்ளுதே ! சற்றே
 நிலையே, யில்லையே, மெல்லையே, வெல்லையே! - அண்.

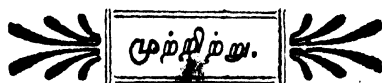
(உபகீ-மாள்)

பலா-

கண்ணே கடுகியிக் கானக நீங்குவம்
 விண்ணே விடிய விளங்குமால்—பெண்ணேனூ
 யெண்ணே லெமதுள வெட்டுணை யாயினு
 மண்ணே யெனக்கிடப்ப மால்

(ஏக.)

MAHAMANIRAHYAYA
 Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
 TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	2	கொழு	கொளு
6	15	முறண்டு	முரண்டு
12	12	கறுப்பு	கருப்பு
25	28	பேர்ந்தும்	பேர்ந்தும்
26	24	பொளிமனே	பொலிமினே
27	27	டுத்திலபர்ஞ்	டுத்திலர்பஞ்
29	27	நாள்தும்	நாள்தும்
33	7	இரண்டாங்களம் (உத்தியானவணம்)	
34	16	புப்பறி	பூப்பறி
„	19	பூப்பரி	பூப்பறி
35	4	மலர்பரி	மலர்பறி
37	23	இனைய	இனைய
41	5	நிதானிம்	நிதானியும்
54	14	சம்மை	செம்மை
„	15	யப்பா	யப்பா
63	12	கடுத்த	கடுத்த
79	19	வம்பெனை	வம்பனை

